

บทนำ

เพราะฝน...

‘กวิศรา’ เสงหน้าขึ้นมองท้องฟ้า มีเมฆน้อยแบบสัมผัสละอองน้ำที่ยังคงโปรยปรายลงมา ในขณะที่เดียวกันก็พยายามเร่งฝีเท้าจนดูคล้ายวิ่งเหยาะๆ ไปจนกระทั่งถึงตัวอาคารที่คลาดล้าไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตาทั้งชาวไทยและต่างชาติ ดวงหน้าหวานที่มักปรากฏรอยยิ้มอยู่เสมอ บัดนี้กลับฉายชัดความไม่พอใจผ่านนัยน์ตาโตคู่สวย เธอเดินจ้ำพลงนึ่กเคื่องสภาพดินฟ้าอากาศ แดดร้อนจ้ามาทั้งวัน พอได้เวลาเลิกงานเท่านั้นละ สายฝนก็เทกระหน่ำลงมา พานทำให้สภาพการจราจรของเมืองหลวงนิ่งงันคล้ายโดนกดหยุดเวลา ทั้งที่สถานที่ทำงานและสถานที่ปลายทางอยู่ห่างกันไม่มาก แต่กลับทำให้เธอมาถึงงานแบบเฉียดฉิว

หญิงสาวในชุดเดรสแขนกุดสีครีมเข้ารูป ถอดเสื้อสูทที่สวมมาทั้งวันออกเพื่อไม่ให้ดูเป็นทางการ พร้อมกวาดตามองหาที่ว่างภายในห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมระดับสี่ดาวกลางเมืองที่ถูกเนรมิตให้เป็นสถานที่จัดงานประมูลศิลปะ โดยสมาคมและภาคเอกชนที่ร่วมมือกันเพื่อส่งเสริมงานศิลปะของไทยและต่างประเทศ ซึ่งในแต่ละปีจะมีการกำหนดธีมต่างกันไปเพื่อดึงดูดความสนใจของบรรดานักสะสมของเก่า

รวมถึงคนรุ่นใหม่ที่ต้องการเข้ามาร่วมชมสินค้า ถือเป็น การขยายกลุ่ม
ผู้สนใจให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ครั้งหย่อนสะโพกนั่งลงไม่นาน พิธีกรสาวสวยก็เดินขึ้นไปบนเวที
เพื่อเริ่มเปิดงานประมูล ผลงานศิลปะที่ถูกนำมาล่อตาล่อใจนักสะสม
มือใหม่ มือเก่า ล้วนมีทุกแขนง ไม่ว่าจะเป็นภาพเขียน เครื่องประดับ
เครื่องปั้นที่เหมาะแก่การตั้งโชว์ หรือสามารถนำไปใช้ได้จริงอย่างจาน
ชามต่างๆ โดยผลงานตั้งแต่ซากกะเบือยันเรือรบนั้นล้วนต้องอยู่ภายใต้
ธีม ‘All about Red’ จะถูกจะแพงขอให้แดงไว้ก่อน

กวีสรานั่งชมการประมูลไปเรื่อยจนเกือบชั่วโมงด้วยความ
เพลิดเพลิน ทั้งที่ปากบอกว่าไม่อยากมา แต่พอได้เข้าร่วม เธอก็อดตื่น
เต้นไปกับการประมูลไม่ได้ ผลงานบางประเภทก็โดนกดราคาชนิดที่
อยากจะร้องให้แทนเจ้าของ ในขณะที่บางชิ้นราคาสูงลิ่วจนอดคิดไม่ได้
ว่าต้องมีเงินมากขนาดไหนถึงพุ่มเงินได้ขนาดนั้น

ระหว่างคิดเพลินๆ ผลงานตัวต้นเรื่องที่ทำให้เธอต้องสละเวลา
หลังเลิกงานวันศุกร์มาเข้าร่วมงานก็ได้ถูกช้อปออกมาให้ยลโฉม พิธีกรเริ่ม
บรรยายลักษณะความพิเศษด้วยเป็นผลงานของศิลปินชาวจีนชื่อดังที่
ออกแบบผลงานชิ้นนี้ก่อนที่จะมีชื่อเสียงโด่งดังอย่างทุกวันนี้

“ความพิเศษของชาวมโบนีจะอยู่ที่ดอกเหมยทุกดอกที่ถูกวาดให้
เกี่ยวพันกันไปไม่รู้จบ แสดงให้เห็นถึงความอดทน ความมั่นคง ประกอบ
กับลายเส้นอันเป็นเอกลักษณ์ที่ทำให้รู้สึกถึงความนุ่มนวลและอ่อนโยน
เป็นผลงานที่งดงามมากๆ เลยละค่ะ ดิฉันตื่นเต้นแล้วว่าใครกันจะได้
งานศิลปะชิ้นนี้ไปครอบครอง”

หลังเสียงบรรยายของพิธีกรคนสวย กวีสราภก็ปรับท่าทางเล็ก
น้อยด้วยการยืดตัวนั่งหลังตรงกว่าเดิม และเริ่มยกมือประมูลเป็นคน
แรกหลังราคาเปิดที่สามหมื่นบาท ตามด้วยผู้ร่วมงานคนอื่น ซึ่งผลัด
กันยกมือเสนอราคาแข่งกับเธอ จนราคาพุ่งไปไกลถึงหนึ่งแสนห้าหมื่น

บาท

กวิสราเกือบจะยิ้มได้เพราะดูท่าคู่ต่อสู้คนอื่นๆ คงยอมยกธงขาวให้เธอได้กลับบ้านเสียที หญิงสาวหันซ้ายขวาให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครยกมือเสนอราคาเพิ่มพร้อมรายงานคนที่อยู่ในสายโทรศัพท์ที่ไปด้วย แล้วจู่ๆ เสียงท่มจากด้านหลังก็เปล่งเรียกความสนใจจากพิธีกรของงานจนเธอต้องหันไปมองตาม พลันสบตาเข้ากับลูกชายคนโตของบ้านพิพิธธรรารายอย่าง ‘กรณ์’ เข้า

หญิงสาวไม่ได้รู้จักเขาเป็นการส่วนตัว แต่เชื่อว่าจะไม่รู้จักอีกฝ่ายก็ใครเล่าจะไม่รู้จักरणประธานบริษัทธรราเครื่องนอน หนู่มหล่ออนาคตไกล ที่พอรับตำแหน่งเมื่อหลายปีก่อนก็พาบริษัทรุ่งโรจน์ พุงทะยานได้กำไรปีละหลายร้อยล้าน แต่เรื่องที่ทำให้ชายหนุ่มได้รับความสนใจจากวงสังคมโดยเฉพาะบรรดาแม่ยกสาวน้อยสาวใหญ่กลับเป็นเรื่องที่เจ้าตัวยังโสดไปเสียนี้

ก่อนที่กวิสราจะคิดไปไกล ก็รีบหันกลับมาตอนที่ได้ยินเสียงพิธีกรประกาศย้ำว่าใกล้ปิดการประมูล แชนเรียวยกพรวดขึ้นก่อนถูกเคาะราคาแบบเฉียดฉิว ทำให้การประมูลที่ทำท่าจะจบลง เหมือนเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง แต่บรรยากาศกลับแปรสภาพจากรื่นเร็นง่วนคลายกลายเป็นคล้ายอยู่ในสงครามกลางเมืองเข้าไปทุกที เมื่อหนุ่มสาวหน้าตาดีสองคนกำลังต่อสู้ห้ำหั่นอย่างไม่มีใครยอมใครจนพาให้บรรดาแขกผู้มีเกียรติท่านอื่นรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ

ด้านกรณ์ เขานั่งชมการประมูลมาตั้งแต่ต้น ยอมปล่อยให้คนอื่นได้ร่วมสนุกกับของที่เขาต้องการ ก่อนจะเห็นว่าถึงเวลาปิดประมูลนั้นเสียที่จึงเสนอราคาที่ทำเอานักประมูลหลายคนล่าถอย มีเพียงหญิงสาวคนนั้นที่ไม่มีที่ท่าจะยอมแพ้ คนถือคติว่า เสียเงินไม่ว่า เสียหน้าไม่ได้ จึงไม่คิดจะยอมเช่นกัน ชายหนุ่มวัยสามสิบห้าปีจึงสู้ไม่ถอย มือข้างหนึ่งยกเพิ่มราคาไปเรื่อยๆ ราวกับไม่สะทกสะท้านว่าจะต้องเสียเงินมาก

สักเท่าไร ในขณะที่มืออีกข้างจำต้องล้วงหยิบเอาโทรศัพท์เครื่องบางจาก กระเป๋ากางเกงผ้าเนื้อดีออกมากดรับ หลังมันสั้นอยู่นานและไม่มีทีท่า จะหยุด

ภรณ์มองหน้าจ้อแล้วถอนหายใจแรง มีคนเดียวที่โทร. จิกเขา ชนิดที่ว่าไม่รับไม่เลิก ชายหนุ่มจึงเหลือบตาไปยังผู้ช่วยที่พามาร่วมงาน ด้วย ส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายรับไม้ต่อทำหน้าที่แทน

“ฉันยุ่งอยู่ นายมีอะไร” เสียงห้วนตอบกลับคนปลายสาย

“พี่ภรณ์ ขอเงินหน่อย แม่อยากดื่มนมอีกแล้ว”

คนเป็นพี่ชายลอบมองบน ครั่งนี้ไม่ใช่มารดาหรอก เขาแน่แหละ ที่เป็นคนสั่งอายุดับัตรเครดิตของน้องชาย

“เมื่อไรนายจะกลับบ้าน”

“ก็ผมยังเรียนไม่จบ จะกลับได้ไง”

“กันต์ ฉันเป็นพี่นายนะ” ภรณ์พูดเตือนสติ เรื่องว่าน้องจะเรียน จบหรือไม่ มีหรือที่เขาจะไม่รู้ มีเพียงบิดามารดาเท่านั้นที่น้องชายหลอก ได้

“ผมพูดจริงๆ นี่กำลังจะลงเรียนคอร์สบริหารเพิ่มไงครับ จะได้ กลับไปช่วยพี่ทำงาน”

“แกคิดว่าลูกไม้ต้นๆ แบบนี้ ฉันจะเชื่อแกหรือ ถ้าแกไม่กลับก็ หาเงินใช้เอง เพราะคราวนี้ฉันจะตัดบัตรแกถาวร อ้อ อีกอย่างนะคนที่ อายุดับัตรแกจริงๆ คือฉัน ไม่ใช่แม่” คนเป็นพี่ร้ายยาว ก่อนจะยกมือ อีกข้างห้ามผู้ช่วยคนสนิทที่ทำท่าจะขัดจิ้งหვეเพื่ออบรมน้องชายต่อ

“เงินพี่ก็ยกเลิกสิ ผมจะได้มีเงินซื้อตัวกลับ” น้องชายวัยเกือบ สามสิบอแง

“ฉันจะให้เลขาฯ จัดการให้ แกไม่ต้องใช้เงินสักบาท”

“พี่ภรณ์ แล้วผมจะไปสนามบินยังไง”

“เดินไปมั้ง เก็บของให้เรียบร้อย ฉันจะให้เลขาฯ จัดการให้เร็ว

ที่สุด แค่นี้ละ ฉันยุ่งอยู่” พี่ชายตัดสายน้องชายทิ้ง ไม่รอฟังเสียง
โวยวาย ด้วยรู้ว่าแท้จริงแล้วกันตพลมีบัญชีส่วนตัวซึ่งมีเงินใช้จ่าย
คล่องมืออยู่ ที่ไหน. มาโวยวายคงเป็นเรื่องที่เจ้าตัวยังติดลม ไม่อยาก
กลับมาเริ่มงานที่นี้เสียมากกว่า

กรณ์คิดแล้วได้แต่ส่ายหน้าให้หน้าจอโทรทัศน์ที่ดับไปแล้ว ก่อน
จะเงยหน้าขึ้นมาซ้ำๆ เริ่มระลึกได้ว่าตอนนี้ตัวเองกำลังอยู่ใน
สถานการณ์ไหน พอเห็นว่าพิธีกรประมูลกำลังเดินนวดขนาดลงจากเวที
ชายหนุ่มก็หันขวับไปมองผู้ช่วยที่ส่งยิ้มแห้งมาให้ พอดีกับหญิงสาว
หน้าตาดี รูปร่างเพียวบาง ซึ่งเขาคาดว่าเธอคือผู้ชนะกำลังเดินผ่าน
มาแถมส่งยิ้มคล้ายขอขอบคุณอยู่ในที่ กรณ์ชะงักไปกับรอยยิ้มที่ถูกส่งมา
ให้ทั้งปากและดวงตา เขาคงจะรู้สึกดีและชื่นชมมากกว่านี้ หากเขาคือ
คนที่ได้ครอบครองขามเจ้าปัญหานั่น

“ผมสะกิดเรียกเจ้านายแล้วนะครับ” เสียงอ่อยของ ‘ภูผา’ เบา
จนแทบไม่ได้ยิน เพราะเกรงกลัวใบหน้าเข้มที่เริ่มเปลี่ยนสี

“แล้วทำไมนายไม่ยกแทนฉัน นายก็รู้ว่าฉันต้องได้ขามนั้นกลับ
บ้าน”

“ผมก็ยกแล้วจนราคาเกือบสองแสน พอหันไปหาเจ้านาย เจ้า
นายส่ายหน้า ผมก็นึกว่าจะไม่เอาแล้ว อีกอย่างเห็นคุณโทรทัศน์ไม่สนใจ
การประมูล” เสียงผู้ช่วยหนุ่มตอบอ้อมอ้อม

กรณ์ได้แต่พนมมหายใจออกมาอย่างหนัก ที่ส่ายหน้านั้นคือ
ระอากับน้องชายต่างหาก เขาได้รับคำสั่งจากมารดาให้เข้าร่วมการ
ประมูลครั้งนี้ โดยมีจุดประสงค์เพื่อนำขามนั้นกลับไปให้ได้ แม้ไม่รู้ว่
ทำไมต้องเป็นเช่นนั้น แต่เมื่อเป็นคำสั่งของบุพการี ลูกดีเด่นอย่างเขาก็
ต้องปฏิบัติตาม

“แล้วฉันจะไปบอกคุณนายฉัตรว่ายังไง” เสียงเข้มของเจ้านาย
ถามคล้ายขอความเห็น

“หรือเราจะไปขอซื้อต่อจากเธอดีครับ ลองบอกเหตุผลไป เธออาจจะใจอ่อน”

“สู้ยิบตาขนาดนั้น คงจะยอมขายให้หรอกนะ”

ฎมาทำหน้าที่เห็นด้วยขึ้นมา ใบหน้าหดลงเมื่อช่วยคิดหาทางออกไม่ได้

“แต่ลองดูก็ไม่เสียหาย” คนเป็นเจ้านายพูดอย่างมีความหวัง ลูกขึ้นยืนเต็มความสูง หมุนตัวก้าวเดินตามหญิงสาวที่ผลักประตูห้องออกไป พลางคิดในใจว่า งานนี้คงต้องจัดเอาวิชาเสน่ห์มาใช้เสียหน่อย หรือการที่เธอลองดีแข่งขันกับเขาอาจเพราะอยากเรียกร้องความสนใจก็เป็นได้ ประกอบกับภาพหญิงสาวที่แวะเวียนเข้ามาโปรยเสน่ห์ให้ไม่หยุดหย่อนยิ่งทำให้ภรณ์มั่นใจในตัวเอง จึงรีบเร่งเผ้าเพื่อร้องเรียกคนกำลังจะก้าวเดินลงบันไดด้านหน้าห้องจัดเลี้ยงไว้ได้ทันเวลา

“เดี๋ยวครับคุณ”

ภวิสราชะลอฝีเท้าแล้วหันกลับไปตามเสียงเรียก ประหลาดใจเมื่อเห็นชายหนุ่มคู่แข่งเดินเข้ามาใกล้จนห่างเพียงไม่กี่ก้าว

“ผมขอซื้อต่อได้ไหมครับ” ชายหนุ่มพูดพร้อมฉีกยิ้มให้อย่างเป็นทางการ

หญิงสาวเข้าใจความรู้สึกของเขาคงอยากได้ขามันเช่นกัน แต่เธอก็ต้องการมันเหมือนกัน จึงตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงสุภาพ “ต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ แต่ฉันคงขายให้ไม่ได้”

ภรณ์เกือบยอมจำนนต่อเสียงหวานของคนหน้าตาไร้เดียงสา ดูไม่มีพิษมีภัย แต่เพราะไม่เคยยอมแพ้อะไรง่ายๆ จึงพยายามเข้าซื้อต่อ “คุณเรียกมาได้เลยนะครับ อยากได้เท่าไร ผมให้ไม่อัน”

ภวิสรานึกดีใจแทนเจ้าของผลงานชิ้นนี้ไม่น้อยที่มีคนอยากได้จนตัวลั่นขนาดนี้ แต่เธอก็ต้องการมันกลับไปเช่นกัน

“ขายไม่ได้จริงๆ ค่ะ ฉันก็อยากได้เหมือนกัน”

ไม่งั้นจะมานั่งประมุขแบบเอาเป็นเอาตายขนาดนี้หรือ หญิงสาวแอบคิดต่อท้ายในใจ แต่พยายามฉีกยิ้มให้อย่างเป็นทางการ ถึงแม้ภรณ์จะไม่รู้ว่าเธอเป็นใคร แต่วันข้างหน้าอาจมีเรื่องให้ต้องพบเจอตามประสาคนทำธุรกิจสายเดียวกัน แต่ความคิดนั้นก็กลับสะดุดลงเมื่อน้ำเสียงรึ้นหูเมื่อครู่กลับเข้มขึ้น แถมแวต่าอ่อนโยนก็แปรเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าวขึ้น

“ผมให้ห้าแสน คุณน่าจะทำได้กำไรไม่น้อยนะ”

ภรณ์มองอีกฝ่ายอย่างมีเลศนัย เขาเสนอไปแบบนี้เพราะมีจังหวะหนึ่งที่เขาเห็นเธอขยับปากพิมพ์คำ พอฟังมองก็เห็นว่าใช้หูฟังแบบบลูทูธระหว่างการประมุข จึงเข้าใจว่าเธอเป็นพวกรับจ้างมาประมุขแทนพวกผู้ลากมาดีทั้งหลายที่ไม่อยากออกหน้าเข้าร่วมงานเอง ต่างกันกับภริษาที่เข้าใจว่าอีกฝ่ายดูแคลนว่าเธอเห็นแก่เงิน จึงตอกกลับจนอีกฝ่ายหน้าแดงเข้มด้วยความโมโห

“กล้าจ่ายหนึ่งล้านไหมล่ะคะ”

“จะบ้าหรือ ชามันราคาจริงแค่ไม่เท่าไรเอง” เสียงดังจนคล้ายตวาดทำคนที่เดินผ่านไปผ่านมาอดหันมามองไม่ได้ ก่อนเจ้าของเสียงจะบ่นหน้าให้เรียบนิ่งดังเดิม

“ฉันคงต้องขอโทษจริงๆ ค่ะ ฉันคงขายต่อไม่ได้”

“ผมอยากให้คุณลองคิดดูดีๆ อีกครั้ง ถ้าเปลี่ยนใจช่วยโทร. กลับมาหาผมได้ไหมครับ”

ภรณ์รับน้ำเสียงให้อ่อนโยน จ้องตาอีกฝ่ายหวังล่อลวงให้เธอติดกับ พร้อมล้วงหยิบเอานามบัตรใบเล็กออกมายื่นส่งให้

นอกจากน้ำเสียงนุ่มนวลชวนหลงใหลแล้ว ชายหนุ่มยังถือวิสาสะยึดกระดาษแผ่นน้อยใส่มือหญิงสาวตรงหน้า พร้อมบีบมือเธอเบาๆ ส่วนภริษานั้นโมโหจนเลือดขึ้นหน้า สำหรับเธอ การถูกเนื้อต้องตัวโดยไม่ได้รับการยินยอมถือเป็นการคุกคาม พอเขาค่อยๆ ปล่อยมือออก

หญิงสาวจึงขำกระดาษนั้นต่อหน้าต่อตาอีกฝ่าย

“ต้องให้พูดซ้ำอีกไหมคะว่าฉันตัดสินใจยังไง”

คนไปรษณีย์แบบหวังผลมองกิริยาของคนตรงหน้าแล้วอึ้งงัน เขาไม่เคยปฏิบัติกับใครเช่นนี้มาก่อน พอทำแล้วได้รับการตอบสนอง แส่นผิดคาดกับอาการลอยหน้าลอยตาทำท่ายอย่างที่ไม่เคยเจอ ทำเอา กรณรู้สึกเสียหน้าเป็นอย่างมาก...มากจนมองข้ามการกระทำของตัวเองที่เป็นต้นเหตุ

สายตาดูดันเพ่งพิจารณาหญิงสาวตรงหน้า หากว่าถอดรองเท้า ส้นสูงที่สวมคงยื่นพื้นไหล่เขาไม่มาก ตัวเล็กอย่างกับลูกหมา...ยังกล้า คิดจะลองดี เห็นแล้วอยากดึงมาฟาดสักที่สองที่ แถมด้วยการจ่อกล้อง บัญชีไว้เลยว่าอย่าไปญาติดีด้วย ยิ่งตอนที่กำลังจะเอ่ยปากสั่งสอนเธอ แล้วโดนสวนตัดหน้า

“แต่ก็ขอมริบว่าแพ้นะคุณ คนเราเกิดมาจะชนะไปตลอดไม่ได้หรอก ขอตัวก่อนนะคะ”

กรณยื่นกำหัดแน่น ปากคอสั่งยามร้องเรียกลูกน้องที่ลอบ สังเกตการณ์อยู่ไม่ไกล

“ภู ไปสืบมาให้เร็วที่สุดว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร” เสียงเข้มสั่งงาน ลูกน้อง ยังไม่เท่าสายตาเหย้มที่มองตามร่างบางไปจนลับสายตา

เขาจะทำให้เธอได้รู้ว่าคนอย่างเขา รบร้อยครั้งก็ต้องชนะร้อยครั้ง ส่วนครั้งนี้ยังไม่ขอนับ

ต่อให้หัวเสียแค่ไหน แต่กวิสราค็อยากทำหน้าที่ของเธอให้เสร็จ หญิงสาวจึงขับรถยนต์คันเล็กสัญชาติญี่ปุ่นของตัวเองมายังบ้านศิรอนันต์เพื่อนำซามสีแดงลวดลายแสนวิจิตรเจ้าปัญหาของค่าคืนนี้มาส่งให้แก่ ‘สรวิต’ พี่ชายต่างสายเลือดที่แสดงความดีใจอย่างออกนอกหน้า แต่ท่าทางลับๆ ล่อๆ นั้นช่างดูเหมือนพวกเธอสองคนกำลังทำตัวเหมือนรับซื้อของโจรกันอยู่อย่างไรอย่างนั้น ทำคนที่เดินเข้ามาใหม่ถึงกับต้องเอ๋อตก

“ทำอะไรกัน”

เสียงเข้มอย่างเป็นปกติของคนสูงวัยทำเอาหนุ่มสาวสะดุ้ง ก่อนจะค่อยๆ ขยับห่างจากกัน แล้วเป็นชายหนุ่มที่ยืนบังซามสีแดงสดไว้ แม้จะทำงานระดับผู้บริหาร ช่วยหาเงินเข้าบริษัทปีละหลายล้าน แต่ขึ้นบิดาบังเกิดเกล้ารู้ว่าซามใบนี้ราคาหลักแสน เขาก็หัวน้ใจว่าอาจจะหัวแตกไปเสียก่อน

“สวัสดิ์คือคุณพ่อ” กวิสราส่งยิ้มพร้อมเดินเข้าไปหาอย่างรู้งาน โดยคนมีศักดิ์เป็นพี่ชายไม่ต้องส่งสัญญาณบอก

“ไม่เห็นบอกพ่อเลยว่าจะเข้ามา กินข้าวกินปลามาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ คุณพ่อทานอะไรไปคะวันนี้” หญิงสาวถาม

รู้ว่าเลยเวลารับประทานมือเย็นมานานแล้ว พลังยึดแขนแล้วดึงอีก
ฝายให้เดินออกไปจากห้องครัวด้วยกัน

สุรีย่อมเดินออกไปด้วยรู้ทันคนเป็นลูกสาวที่กำลังช่วยพี่ชาย
ปิดบังอะไรสักอย่าง เขาจึงแสร้งทำเป็นไม่รู้ ก่อนจะเอี้ยวใบหน้ามาส่ง
สายตาดูใส่ลูกชายที่ยังทำท่าเล็กเล็กไม่เลิก

กวิศรานั่งพูดคุยกับสุรียีกสักพักก็ขอตัวกลับเพราะเห็นว่าเริ่มตึก
แล้ว แม้อีกฝายจะชักชวนให้นอนที่นี่ก็ตาม แต่สุดท้ายก็ต้องยอม เพราะ
รู้เหตุผลดีว่าลูกสาวนั้นเป็นห่วงความรู้สึกของกฤติกา พี่สาวของเธอ

“เอาไว้ว่างๆ ชวนชอมมากินข้าวที่นี้บ้างนะ” สุรียบอกตอนเดินมา
ส่งหน้าชานบ้าน

กวิศราทำได้แค่อยิ้ม ไม่กล้าตอบรับเพราะกลัวจะเป็นการผูกมัด
ด้วยรู้ดีว่ากฤติกาไม่นชอบบ้านศิรอนันต์สักเท่าไร

กวิศรา กลับมาถึงคอนโดซึ่งเป็นที่พักของเธอและพี่สาว
ตอนเกือบห้าทุ่ม ไฟตรงห้องนั่งเล่นยังคงส่องสว่าง แต่ไม่เท่าอารมณ์
มาคุของพี่สาวที่นั่งหน้าบึ้งตึงตั้งตำรอลงเธอเป็นแน่

“ไปบ้านนั้นมาหรือ”

คนเป็นน้องเสียวสันหลังวาบอย่างบอกไม่ถูก เดินส่งยิ้มให้แต่
ไกล ก่อนจะรีบประจบเอาใจ

“ทำไมยังไม่นอนอีกคะ”

“อย่าเปลี่ยนเรื่อง”

“ใช่ไปทำธุระให้พี่สิบมา เลยเอาของไปส่งให้เขาคะ”

กฤติกาคิดว่าเป็นความผิดของตัวเองที่ในอดีตคือธรรันจะพาน้อง
ออกมาจากบ้านศิรอนันต์หลังจากแม่เสียด้วยการทำข้อตกลงว่าจะยอม
ให้กวิศราทำงานที่สราญหลังเรียนจบ คิดเองเออเองว่าค้อยกล่อมน้อง
สาวให้ปฏิเสธในตอนหลัง แต่กลายเป็นว่ากวิศรายินยอมพร้อมใจอย่าง

คนว่าง่าย ทำให้ติดกันไม่ขาดเสียที

คนเป็นพี่ได้แต่ถอนหายใจ แล้วถามออกมาอย่างไม่ชอบใจ
“อยากกลับไปอยู่กับพวกเขาไหมล่ะ”

“พี่ซอ...”

กฤติกาเข้าใจความรู้สึกของน้องสาวดี ยิ่งยามได้ยินเสียงคราง
เรียกแผ่วเบาปนไปด้วยความอึดอัดนั้น จึงเลี้ยงทำเป็นถามเรื่องอื่น

“แล้วเรื่องแฟนล่ะว่าไง”

พอโดนพี่สาวถามถึงเรื่องที่เคยคุยกันมาก่อน กวิสราเลยได้แต่
ยิ้มเหยกกลับไปให้

น้องสาววัยยี่สิบหกปีผู้ใช้ชีวิตตามติดพี่ชาย พี่สาว และเพื่อนรัก
มาตลอด ได้แต่มองหน้าพี่สาวที่แต่งงานกับแฟนชาวต่างชาติไปเมื่อ
ปลายปี แต่ยังคงพะวงกับเรื่องความโสดของเธอจึงไม่ยอมย้ายไปอยู่เมื่อ
นอกแบบถาวร

กวิสราเข้าใจว่าพี่สาวไม่อยากทอดทิ้งเธอเหมือนในอดีต ทั้งที่ตัว
เธอยืนยันแล้วว่าสามารถใช้ชีวิตอยู่คนเดียวได้อย่างสบาย แต่กฤติกา
กลับเร่งหาควาให้เธอแบบจริงจังขึ้นเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดเธอเลยต้องแกล้ง
ทำเป็นเอออไปด้วย

“ลองเลือกมาสักคน ถูกใจคนไหนเดี๋ยวพี่นัดเดทให้” กฤติกาดึง
รีโมตในมือน้องสาวออก แล้วแทนที่ด้วยโทรศัพท์ของตัวเองเมื่อคิดว่า
น้องสาวคงไม่จริงจังกับเรื่องที่เธอคาดคั้นมาสักกระยะหนึ่งแล้ว

กวิสราแกล้งรับมาดูด้วยใบหน้าเคร่งเครียด เพราะรู้ว่าหาก
โวยวายก็จะเกิดการโต้เถียงกันยกใหญ่ ก่อนส่งคืนให้อีกฝ่าย

“ไม่เอาอะ ไม่ผ่าน”

เสียงถอนหายใจจากพี่สาวดังจนคนเป็นน้องอยากวิ่งหนีเข้าห้อง
ส่วนตัว

“โซ่ ช่วยจริงจังหน่อยได้ไหม”

“ก็ไม่ชอบนี่นา”

กฤติกามองค้อน รู้สึกขุ่นเคืองที่น้องสาวไม่ให้ความร่วมมือ จึงชูปออกไป แล้วดูเหมือนจะได้ผล

“ถ้าไม่ไป ก็ย้ายไปอยู่กับพี่”

กวิศราเหลือบตามองพี่สาวเพราะน้ำเสียงอ่อนลงกว่าทุกครั้ง ยามคุยกันเรื่องนี้ จนไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายอยู่ในอารมณ์ไหน เธอรับรู้มาตลอดว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงหากว่าจะต้องทิ้งเธอไว้ที่นี้ตามลำพัง แต่ใครบอกว่าเธอจะอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดี๋ยวเดียวดาย เธอยังมีคุณพ่อและพี่ชายอีกคนต่างหาก และดูเหมือนพี่สาวจะรู้ทันความคิดเธอ จึงรีบตัดคอ

“สองคนนั้นไม่เกี่ยวอะไรกับเรา”

“พี่ขอ อย่าพูดแบบนี้สิ”

“จำเรื่องตอนนั้นไม่ได้หรือไง”

กวิศรารู้ว่าพี่สาวหมายถึงเรื่องตอนไหนและเรื่องอะไร เธอจึงได้แต่ปิดปากเงียบ จริงอยู่ว่าบรรดาญาติพี่น้องนั้นหลายคนแสดงออกว่าไม่ชอบแม่กับพวกเธอ แต่สู้กับสรวีไม่ได้คิดแบบนั้น หญิงสาวเลยได้แต่นิ่งเงียบ อดหวนคิดถึงเรื่องเมื่อยี่สิบปีราวกับว่ามันเพิ่งผ่านไปไม่นาน

โชติกาพาลูกสาวสองคนวัยสิบสองและหกขวบเข้าไปอาศัยอยู่ที่บ้านศิرونันต์หลังพบรักกับสุธี กวิศราปรับตัวเข้ากับสมาชิกใหม่พร้อมบรรยากาศใหม่ได้อย่างรวดเร็วและดีกว่าคนเป็นพี่สาวที่เฝ้าแต่นิ่งเงียบ ชอบปลีกตัวไปอยู่คนเดียว จนในที่สุด กฤติกาก็เอยปากขอเข้าเรียนโรงเรียนประจำหลังอยู่ร่วมชายคาได้ครบสามปี พอไม่มีพี่สาวอยู่ใกล้เหมือนเคย เด็กน้อยวัยเก้าขวบก็หาที่พึ่งใหม่ด้วยการตามติดพี่ชายเป็นเงา จากเด็กน้อยช่างพูด สรรหาเรื่องมาสร้างรอยยิ้มอยู่เสมอ ยิ่งทำให้เธอกลายเป็นขวัญใจของสองพ่อลูกเพิ่มขึ้นไปอีก แม้สุธีจะไม่ได้จัดงานแต่งงานใหญ่โต แต่เขาก็ประกาศชัดว่าโชติกาและลูกสาวสอง

คนคือครอบครัวทำให้ญาติหลายคนพากันอิจฉา กลัวว่าคนที่ม่แต่ตัว จะมากอบโกยจากศรอนันต์ แต่โชติกาที่พิสุจน์เห็นว่าตลอดเวลาที่อยู่รวมบ้านกันหลายปี เธอกับสุธีไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งด้วยเรื่องเงินทองสักครั้ง ทุกคนมีความสุขดีจนกระทั่งโชติกาล้มป่วยต้องพักรักษาตัวอยู่นาน และเสียชีวิตลงตอนที่กวีสราอายุย่างเข้าสิบแปดปี กฤติกาในวัยยี่สิบสี่ปีจึงตัดสินใจพาน้องสาวออกจากบ้านศรอนันต์เพราะไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันอีกต่อไป

หลังจากพูดคุยกันเรื่องนัดเด็ดเมื่อคืนนั้น กวีสราอดคิดไม่ได้ว่ารอบนี้ที่สาวเอาจริงเรื่องหาคู่ให้ตัวเอง เพราะผ่านไปเป็นสัปดาห์ กฤติกาที่ยืนยันนำรูปชายหนุ่มมาให้เธอยลโฉมไม่เว้นวัน ไซ้ว่าคนพวกนั้นหน้าตาซีริวซ์เฮอร์ เพียงแต่เธอยังไม่คิดเรื่องรัก แต่ต้องทำงานหัวหมุนทุกวันก็เหนื่อยพอแล้ว พอนำเรื่องไปปรึกษาเพื่อนรักอย่าง ‘นับดาว’ อีกฝ่ายก็ช่วยได้มากด้วยการแนะนำแอปพลิเคชันหาคู่ให้ เพื่อนอย่างเธอเลยได้แต่ทอดถอนใจ หวังพึ่งใครไม่ได้สักคน

“โช้ มาเย็นทำอะไรตรงนี้” เสียงคุ้นเคยร้องถาม พลังทำหน้าที่สงสัย

วันนี้เป็นวันเปิดตัวแบรนด์ ‘เกรส’ บริษัทย่อยของสราญซึ่งเน้นสินค้าเครื่องนอนออร์แกนิกสำหรับเด็ก มีผู้บริหาร ผู้ถือหุ้น รวมถึงแขกผู้มีเกียรติต่างมาร่วมงานกันคับคั่ง สรวิตจึงค่อนข้างแปลกใจว่าทำไมกวีสราที่มีตำแหน่งผู้จัดการของบริษัทถึงมาเย็นหลบมุม ไม่ยอมเข้าไปร่วมภายในงาน

“ออกมาเข้าห้องน้ำคะ เลยมายืนคิดอะไรเพลินๆ”

“เรื่องจับคู่ละสิ”

ด้วยความสนิทสนมตั้งแต่ยังเล็ก กวีสราจึงไม่เคยปิดบังเรื่องต่างๆ กับพี่ชาย จึงพยักหน้าให้อีกฝ่าย “คราวนี้เอาจริงด้วย ทำไงดี

พี่สิบ”

คนเป็นน้องทำเสียงอ่อนอย่างไม่รู้ตัว จนพี่ชายได้แต่อมยิ้ม เขาประหลาดใจเหมือนกันว่าน้องสาวแสนน่ารักของเขาครองตัวเป็นโสดมาได้ยังไงตั้งยี่สิบหกปี ต้องมีอะไรผิดพลาดตรงไหนแน่ๆ

“ก็หาสักคนสิ ในงานนี้คงมีที่โสดๆ อยู่บ้าง ให้พี่ช่วยไหม”

คนถูกเสนอสายหน้าเป็นพัลวัน คนที่มาร่วมงานวันนี้ส่วนมากก็อายุคร่าวพ่อเธอทั้งนั้น

“อยากได้สามี ไม่ใช่อยากได้เพื่อนพ่อคะ”

สรวลหัวเราะพริตกับคำตอบนั้น อดเอือมมือไปขยี้ผมของคนที่ทำหน้าตาทะเล้นไม่ได้ จนน้องสาวรีบดึงมือออก ไม่อยากเดินไปจัดทรงใหม่ในห้องน้ำ

“เอาไว้พี่จะช่วยสกรีนเพื่อนๆ ให้ เผื่อมีใครหลุดรอดมาให้เราบ้าง”

กวีสราอยากสวนคืนว่าเขานะหรือจะแนะนำเพื่อนตัวเองให้ เธอจำได้ดีว่าสรวลนั้นแหละที่คอยกีดกันเพื่อนตัวเองทุกคนที่เอ่ยปากชอบเธอด้วยเหตุผลที่ว่าเพื่อนเขานิสัยไม่ดี ไม่เหมาะสมกับเธอ ซึ่งตอนนั้นคนเหล่านั้นต่างมีแฟน มีภรรยากันไปหมดแล้ว และที่สำคัญเธอไม่เห็นว่าจะมีใครทำตัวเสียหายกันสักคน

“แน่ใจหรือคะว่าจะแนะนำเพื่อนตัวเองให้โซ่”

สรวลสายหน้าแรง “ไม่อะ พุดปลอบใจเราไปงั้นเอง”

กวีสราเลยได้แต่มองค้อน จากนั้นสองพี่น้องก็หัวเราะออกมาพร้อมๆ กัน ก่อนที่สรวลจะโดนโทร. ตาม ชายหนุ่มส่งสัญญาณให้น้องสาวเดินเข้าไปพร้อมกัน แต่กวีสราเลี่ยงด้วยการบอกว่าขอทำใจอีกครู่แล้วจะเดินตามเข้าไป ชายหนุ่มรู้ดีเรื่องที่ว่าจึงพยักหน้าให้ แล้วเดินจากไป

แม้จะมีตำแหน่งอยู่ในระดับผู้บริหาร แต่กวีสราก็รู้ตัวว่าบรรดา

ญาติฝั่งศรอนันต์ไม่ชอบเธอเท่าไรนัก ยิ่งตอนที่สุธีประกาศมอบตำแหน่งนี้ให้เธอ หลายคนมองเธอด้วยสายตาดูถูกดูแคลน มีหน้าซ้ำ บางคนยังถึงขั้นพูดกระทบว่าเป็นแค่กาฝากที่จ้องหาผลประโยชน์จากสุธีและศรวิศ หญิงสาวจึงมุ่งมั่น ตั้งใจทำงานจนผลงานเป็นที่ประจักษ์ ยามอยู่ในบริษัท ทุกคนจะไม่กล้าข่มเธอ แต่หากอยู่ในงานเลี้ยง งานสังสรรค์แล้วละก็ เธอจะถูกกีดกัน ทั้งตอกย้ำให้รู้สถานะที่แท้จริงของตัวเองอยู่ร่ำไป

แต่เพราะเลี้ยงไม่ได้ หญิงสาวจึงสุดลมหายใจเรียกกำลังใจให้ตัวเอง หมุนตัวกลับมาหวังเดินเข้าห้องจัดงานที่อยู่เบื้องหลัง แต่กลับพบชายหนุ่มคุ้นหน้าที่ยื่นกอดอกมองเธออยู่ก่อนแล้ว

ภรณ์ส่งยิ้มทักทายคล้ายไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน เขาตั้งใจมาร่วมงานนี้แทนบิดาหลังทราบข้อมูลที่ได้มาอย่างรวดเร็วด้วยอำนาจของเงินว่าผู้หญิงตรงหน้าคือใคร

“สวัสดิ์ครับ เจอกันอีกแล้วนะ”

“สวัสดิ์ค่ะ”

จากถ้อยคำทักทายอย่างสุภาพทำให้เธอเก็บอาการซุนเคืองใจจากเหตุการณ์วันนั้น แต่ไม่ทันไรคนที่คิดว่ากลายเป็นคนดี กลับทักเธอต่อด้วยน้ำเสียงที่ฟังแล้วสะอึกสะอื้น

“คุณชื่อแปลกดีนะครับ”

คนโดนทักว่าชื่อแปลกทำหน้าคล้ายไม่เข้าใจ ก่อนที่อีกฝ่ายจะขยายความให้ต่อ

“พอได้ยินชื่อคุณ ผมอดต่อท้ายไม่ได้เลย”

คือเรียขมวดเข้าหากันอย่างงุนงง

“คุณใช่...พอฟังแล้ว ผมอดหันต่อให้เป็นใช่แล้วคุณแจ่มมื่อตลอดเลยนะสิครับ” ชายหนุ่มพูดจบก็หัวเราะเบาๆ รวากับว่าสิ่งที่เอ่ยนั้นน่าขบขันเสียเต็มประดา ต่างกับคนฟังที่คิดอยากเสยคางเสียวนั้นสักหมัด

สองหมัดให้หงายเจ็บ

กวีสราชมอภรณ์ด้วยการปั้นหน้ายิ้ม มองอีกฝ่ายด้วยความเสียตาย ไม่ว่าจะป็นรูปร่าง หน้าตา หรือฐานะการเงินทำให้เขากลายเป็นคนสมบูรณ์แบบที่เชื่อว่าหลายคนอิจฉา แต่สิ่งเหล่านั้นกลับถูกกลบมิดเพราะปากของเจ้าตัว ไม่คิดเลยว่าท่าทางสุภาพ ก๊กหน้านิ่งเกือบตลอดเวลา แต่พอพูดออกมาจะปากคอเราะรายชนิดเกินเยียวยา มีอย่างไหน เธอยืนของเธออยู่ดีๆ เขาก็มาทักแล้วชวนหาเรื่องแบบนี้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ายังติดใจเรื่องวันนั้น แค้นฝังหุ่นจริงนะพ่อคุณ กะอีแค่ชามใบเดียว

“เพิ่งรู้ว่าท่านรองบริษัทธाराเป็นคนตลกนะคะเนี่ย”

ภรณ์แสวงเล็กคืออย่างแปลกใจ ไม่ได้สงสัยว่าเธอรู้ว่าเขาคือใคร แต่ผิดคาดมากกว่าที่เธอไม่ได้แสดงอาการฉุนเฉียวอย่างใจหวัง

“ว่าแต่ คุณภรณ์มาทำอะไรที่นี่คะ”

พอเห็นเธอไม่ตอบโต้เลยเก็บอารมณ์ ยิ้มบางๆ อย่างสุภาพ พลิกหน้ามือเป็นหลังมือ ไม่อยากให้เธอคิดว่าเขาทำตัวเป็นผู้ใหญ่จ้องหาเรื่องเด็กด้วยการพยักพืดไปทางประตูห้องจัดเลี้ยง แสดงให้รู้ว่าวันนี้เขามาเป็นแขกของบริษัทเธอ

“พอดีคุณพ่อไม่ว่างนะครับ ผมเลยมาร่วมงานวันนี้แทนท่าน”

กวีสราพยักหน้ารับรากับว่าตัวเองถามอะไรไม่เข้าท่า ตอบกลับเสียงหวาน “ถ้าฉันเชิญด้านในเถอะคะ งานคงใกล้เริ่มแล้ว” พูดจบก็ทำท่าจะเดินนำอีกฝ่าย ก่อนจะหยุดแล้วหันหน้ามามองคนที่ยืนเยื้องด้านหลังซึ่งทำท่าจะก้าวตาม

“เอ...รู้สีกว่างานนี้เขาห้ามนำสัตว์เลี้ยงเข้า ยังไงคุณภรณ์ก็...ระวังหน่อยนะคะ”

เสียงหลุดขำดังแทรกจนคนโดนว่าตัวตาดำหันไปมองผู้ช่วยที่ยืนอยู่ไม่ไกล ก่อนจะหันกลับไปมองคนที่ว่าเขาเสร็จก็รีบเดินจ้ำหน้าเข้างาน

ชายหนุ่มได้แต่ยืนกำหมัดแน่น เห็นหน้าชื่อๆ ใสๆ ตอกกลับมาก็ทำเอาเจ็บแสบเหมือนกัน ที่คิดว่าจะเลิกแล้วต่อกัน อย่าหวังเลย เดี่ยวเถอะ เดี่ยวได้รู้ว่าวีรอ่านมาลองตีกับเขา จะเจอกับอะไร งานนี้มีคนร้องให้ซี้มูกโป่งแน่

งานเปิดตัวแบรนด์ตีใหม่จบลงด้วยดีภายในเวลาสองชั่วโมง
แบบไม่ขาดไม่เกิน กวิสรารีบหาจังหวะซึ่งหนีหลังร่วมถ่ายภาพหมู่บนเวทีเรียบร้อยแล้ว เธอรับรู้ได้ถึงความไม่พอใจของญาติบางคนที่ยพยายามเบียดจนเธอเกือบหล่นลงจากเวที ดีว่าสรวิศเห็นเข้าจึงรีบเดินเข้าไปคว้าแขนมาเย็นช้ำกัน กวิสราต้องฉีกยิ้มให้กล้องทั้งที่เสียวสันหลังวาบจากแรงอาฆาตที่ส่งมาจากญาติบางคนที่เก็บอาการไม่พอใจไม่อยู่ เท่านั้นยังไม่พอ ยามมองไปด้านล่างเวที ดันไปสบตากับคู่แข่งที่มีสายสัมพันธ์อันดีจนได้รับเชิญให้มาร่วมงานในวันนี้ ทำเธออดคิดไม่ได้ว่าชายหนุ่มคงว่างมาก เพราะไม่มีท่าที่รีบร้อนเหมือนแขกคนอื่นที่แสดงความยินดีเสร็จก็ลากลับกันไปแล้ว ดังนั้น พอหาจังหวะลงจากเวทีได้ สองเท้ารีบเดินไวจนเกือบวิ่งไปยังร้านคอฟฟี่ชอปของโรงแรมแห่งนี้จนคนที่นั่งคอยอยู่ถึงกับมองด้วยความขบขัน

“หนีเจ้าหนีมาเหรอะ” นั้บดาวทักเพื่อนที่ใบหน้าแดงแต่มีเครื่องสำอางแต่ไม่อาจซ่อนความกังวล ทั้งเจ้าตัวยังมองซ้ายมองขวาไม่เลิก

“ยิ่งกว่าเจ้าหนีอีก”

“ทำไม ใครทำอะไรแก ยายพีปริมเหรอะ” นั้บดาวพูดถึง ‘เปมณีย์’ คนรักของสรวิศที่มักตามราวีกวิสราอยู่เสมอด้วยคิดว่าอีกฝ่ายแอบชอบแฟนตัวเอง งานนี้หญิงสาวคงมาร่วมงานด้วย เพราะพ่อของเธอเป็นหนึ่งในผู้ถือหุ้นบริษัทเกรส

“ไม่ใช่” กวิสราตอบเพื่อน นึกในใจว่าหากต้องรบรากับเปมณีย์

คงดีเสียกว่า ภาษานั้นอ่านไม่ยาก แต่ทางได้ถูกเสมอว่าต้องการอะไร
“งั้นใครล่ะ”

“กรณี”

นับดาวส่งแวตาสงสัยกลับคืนมาให้เพื่อน ดีความไปว่าอีกฝ่าย
หมายถึงกลอนประตูลอยงั้นหรือ ซึ่งกวีศราเข้าใจจึงพูดต่อ

“กรณี พิพิธธารา”

คราวนี้ดวงตาของเพื่อนรักเบิกกว้างยามได้ยินชื่อหนุ่มฮอตแห่ง
ปีที่จัดอันดับโดยนิตยสารชื่อดัง แถมยังเป็นเพื่อนสนิทกับ ‘เด่นคุณ’
แฟนของเธอ แต่ที่ผ่านมาเธอไม่เคยเจอเขามาก่อน จึงตื่นเต้น เก็บ
อาการไม่อยู่ไปกับคำบอกของเพื่อน

“ยังไง เล่าสิ”

กวีศราที่เพิ่งหาจังหวะว่างได้ตรงกับเพื่อนจึงเริ่มต้นเล่าเรื่องราว
ตั้งแต่แรกจนจบ ในระหว่างนั้นก็ได้ยินเสียงวิ๊ดว้ายของเพื่อนเป็นระยะ
จนทำเอาเธอหมดอารมณ์อยากจะเล่า อดหมั่นไส้ไม่ได้ เลยใส่สี่สี่ให้
อีกฝ่ายดูเป็นพวกเฒ่าหัวงูไปเลย

“เขาอาจจะคิดว่าแกลเล่นตัวไง”

กวีศราขึ้นหัวเข้าหาตัวเอง ถลึงตาใส่เพื่อน “ฉันเนี่ยนะ”

“เขาคงเจอผู้หญิงวิ่งเข้าหามาทุกรูปแบบ พอเห็นแกลทำเป็น
รังเกียจ เขาคงคิดว่ามันเป็นแผน”

“ฉันไม่ได้ทำเป็นรังเกียจ แต่รังเกียจจริงๆ มีอย่างที่ไหน เดินเข้า
มาทักฉันแล้วพูดจาแยๆ ใส่ เกิดมาไม่เคยพบเคยเจอ ฉันว่าเขาต้องมี
ปมเป็นพวกชอบเอาชนะ ฆ่าได้หยามไม่ได้แน่ๆ”

นับดาวฟังเพื่อนช่างจินตนาการแล้วหัวเราะออกมา “งั้นแกลก็
เตรียมตัวตายได้แล้ว”

“ยายนับ” กวีศราเรียกชื่ออีกฝ่ายที่ไม่ได้ให้กำลังใจ แถมยัง
บั่นทอนกันเสียได้

“ก็จริง แกบอกเองว่าเขาชอบเอาชนะะ งั้นแกก็ต้องเตรียมตัว
รับมือไว้ เขาไม่เลิกร่าง่ายๆ แน่”

“หรือฉันควรไปขอขามที่พี่สิบแล้วเอาไปให้เขาดีอะ”

“มันสายไปแล้วละ ฉันว่าตอนนี้ขามเขม้นั้น เขาไม่ยอมกันได้หรอก
เพราะได้แกลิ่งแกมันสนุกกว่าเยอะ”

“อ้าว ไหง่ฟังดูเหมือนแกก็จะสนุกไปกับเขาด้วย”

เสียงหัวเราะของนับดาวดังแทนคำตอบ ทำเอาภวิสราหน้ามู๋
อย่างไม่ชอบใจ

“ขอโทษๆ ก็แกมันน่าแกลิ่งอะ โดยเห้ยนิดเห้ยหน่อยก็พร้อม
บวกไม่ได้ดูเลยว่ตัวเล็กอย่างกับลูกหมาลูกแมว” นับดาวบอกเพื่อนรัก
แล้วหวนคิดถึงเหตุการณ์ในอดีต

นับดาวรู้ว่าเพื่อนร่วมชั้นหลายคนคอยเตือนภวิสราให้อยู่ห่าง
จากตัวเอง เพราะเกือบทุกคนตัดสินใจจากอุปนิสัยภายนอกที่
แสดงออกว่าเป็นคนแก่นเซี้ยวเปรี้ยวซ่า ไม่ยอมคน จะทำให้ภวิสรา
พลอยเดือดร้อนไปด้วย ทำให้เพื่อนหลายคนไม่ว่าหญิงหรือชายถึงกับ
ออกตัวทำหน้าที่เป็นองครักษ์พิทักษ์เธอกลายเป็นการเข้ามาล้อมวง
ไม่ปล่อยให้สองสาวไปไหนมาไหนตามลำพัง

แต่ใครจะไปคาดคิดว่าหญิงสาวที่มีความสูงเพียงหนึ่งร้อยหกสิบ
เซนติเมตร ถูกจัดอยู่ในหมวดหมู่นักตัวเล็ก ประกอบกับผิวพรรณเกลี้ยง
เกลาขาวอมชมพู ยิ่งทำให้เธอกลายเป็นคนบอบบาง น่าทะนุถนอมใน
สายตาใครหลายคน กลายเป็นคนที่เข้าไปทำขนตบได้เพื่อนต่าง
คณะที่ว่าร้ายนินทานับดาวเสียๆ หายๆ ทำเพื่อนๆ ที่ทราบเรื่องพากัน
อึ้งไปตามๆ กันว่าคนที่มักมีรอยยิ้มหวานสดใสให้คนรอบตัวเสมอจะ
กลายเป็นหญิงเล็กจากละครชื่อดังไปเสียอย่างนั้น

“ยายนับ นี่เพื่อนนะ อีกอย่างตอนนั้นฉันก็ไปดำแทนแก มีอย่าง
ที่ไหน โดนว่าขนาดนั้น กลับมานั่งร้องไห้อยู่ได้”

กวีสราไม่ใช่นักชอบความรุนแรงหรือชอบใช้กำลังในการแก้ปัญหา แต่เมื่อไรที่รู้สึกว่าคุณล้ำเส้น เธอก็ยอมต้องตอบโต้เป็นธรรมดา ส่วนเรื่องในวันวาน ไข่ว่าเธอหลับหูหลับตาเข้าข้างหรือออกตัวแทนเพื่อน เธอออกโรงปกป้องเพื่อนเพราะรู้ดีว่านับดาวไม่ได้มีเสียเลี้ยวอย่างที่โดนพูดลับหลัง

“โอเคๆ ฉันยอมแพ้ แต่แกก็ระวังไว้หน่อยนะว่าคนนี่อะคุณภรณ์ ถ้าเลี้ยงได้แกก็เลี้ยงเถอะ พี่แทนเคยเล่าว่าเขาเป็นคนมุ่งมั่น ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ” นับดาวเตือนอย่างหวังดีตามที่เคยได้ยินคนรักเล่าเรื่องเพื่อนสนิทให้ฟัง

“ฉันก็สู้คนเป็นนะ”

นับดาวส่ายหน้าให้คนขี้ไม้ “จ้า แต่ฉันว่าทางเดียวที่จะชนะ แกคงต้องหว่านเสน่ห์ใส่เขาแล้วละ รับรองกลายเป็นลูกไก่ในกำมือ”

คนได้รับคำแนะนำส่ายหน้ารัว แต่ไม่ประหลาดใจกับคำขู่แหยงของอีกฝ่ายที่ชอบพูดจាក้ากักราวกับผ่านโลกมามาก ทั้งที่ความจริงหากทำให้อีกฝ่ายทำก็คงไม่กล้า มองหน้าเพื่อนรักที่เก้งแต่ปากไม่ต่างจากตัวเอง

“เชิญแกไปหว่านคนเดียวเถอะยะ”

นับดาวลอยหน้าลอยตาพร้อมสายตากรุ่มกริมจนเพื่อนรักอดหมั่นไส้ไม่ได้

“อ้อ...แต่ไม่รับประกันนะว่าเรื่องจะไม่ได้ไปถึงหูพี่แทน ฉันอาจจะหลุดพูดไปว่าแกชมผู้ชายคนอื่น แถมยังชวนมากินขนมร้านนี้” พูดอย่างเป็นต่อ เอ่ยพาดพิงแฟนหนุ่มของนับดาวซึ่งเป็นผู้บริหารและลูกชายเจ้าของโรงแรมรสิตา

“ยายตัวร้าย” นับดาวเรียกเพื่อนด้วยคำติดปากยามที่อีกฝ่ายเป็นต่อเธอ ก่อนจะรีบปรับเสียงให้ฟังดูน่าเห็นใจ แต่คนฟังรู้ดีว่าเป็นการเสแสร้ง “ก็ฉันเห็นว่าแกมาจัดงานที่นี่ ไม่อยากให้ฟาร์ถติดไปไหนต่อ

อีกอย่างฉันก็มาเป็นสพายไ้ อยากรู้ันกว่าทำไมขนมที่นี้ถึงอ่อยเหลือเกิน”

กวิสราได้แต่ส่ายหน้ากับคำลวงนั้น จนเพื่อนรักกลับเข้าสู่โหมดปกติ

“ไม่ต้องมาทำสยตาแบบนั้น ถ้าแกฟ้อง เราขาดกัน”

“เดี๋ยวนี้กล้าขู่เธอ”

“กลัวไหมล่ะ”

“กลัวสิ นอกจากแก ฉันก็ไม่มีเพื่อนแล้วไหม”

จบคำ เสียงหัวเราะของสองสาวก็ดังลั่น จนแขกบริเวณใกล้เคียงหันมามอง แต่กลับไม่ได้นึกรำคาญ ก็จะมีคนเคืองใจได้อย่างไรกับภาพสองสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม มองแล้วเป็นสีสันของคาเฟ่แห่งนี้มากกว่าขนมในงานเสียอีก

นอกจากเรื่องกรรม กวิสรายังนำเรื่องที่กฤติกาเร่งหาคุ้ให้

เธออย่างหนักมาปรึกษาเพื่อนรักซึ่งอีกฝ่ายก็ยินดีจะช่วยคิดหาทางออกให้ ในระหว่างที่รอคอยความช่วยเหลือ กวิสราจึงเลี้ยงพี่สาวด้วยการตื่นเช้ากว่าปกติเพื่อใช้เวลาในการเผชิญหน้าตอนมือเช้าให้สั้นที่สุด วันนั้นก็เช่นกัน หลังรับประทานอาหารเช้าเสร็จก็เป็นเวลาที่พี่สาวเปิดประตูห้องนอนออกมาพอดี พุดคุยกันสองสามประโยค คนเป็นน้องก็รีบพุ่งตัวออกจากห้องแล้วตรงดิ่งไปยังห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งอันเป็นสถานที่ทำงานของเธอในวันนี้

กวิสราเรียนจบจากคณะบริหาร เอกวิชาการตลาดของมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่ง เริ่มต้นเข้ามาทำงานที่บริษัทสรายุด้วยการฝึกงานตอนอยู่ชั้นปีที่สามและเข้าทำงานต่อทันทีที่เรียนจบตามคำขอของสุธี ใครต่อใครที่รับรู้ต่างมองว่าเธอได้รับอภิสิทธิ์เหนือเพื่อนร่วมงานคนอื่น แต่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย เมื่อเธอถูกนับรวมให้เข้าร่วม

โครงการ ‘Management Trainee’ หรือที่เธอตั้งชื่อเองว่า ‘โตไปเป็นผู้บริหาร’ โครงการนี้รับสมัครเฉพาะนักศึกษาจบใหม่ที่มีเกรดตามที่บริษัทกำหนดเพื่อฝึกการทำงานให้ขึ้นไประดับผู้บริหารโดยเฉพาะ แต่พอเข้าร่วมได้ไม่ถึงเดือน กวิสราอยากเปลี่ยนชื่อโครงการเสียใหม่ให้เป็น ‘โตไปให้รอด’ เพราะเธอและเพื่อนร่วมรุ่นอีกหกคนต้องหมุนเวียนไปทำงานตามแผนกต่างๆ รวมระยะเวลาทั้งสิ้นสองปี ซึ่งระยะเวลาแสนสั้นนั้น พวกเขาจะต้องเรียนรู้งานกันอย่างหนักจนมีเพื่อนร่วมรุ่นถึงกับสู้ไม่ไหว ซิงลาออกไปกลางคัน

ท้ายที่สุดจึงเหลือสมาชิกเพียงสี่คนเข้ารับการประเมินจากผู้บริหาร ซึ่งมีเพียงเธอและรุ่นพี่สาวอีกคนที่ถูกเลื่อนตำแหน่งแบบก้าวกระโดดขึ้นไปเป็นผู้จัดการ ในขณะที่อีกสองคนได้ตำแหน่งระดับรองผู้จัดการ ผลการตัดสินนั้นตอกย้ำให้คนพูดลับหลังว่ากวิสราโชคดีได้ตำแหน่งมาเพราะประธานบริษัท หญิงสาวอยากคืนโชคนั้นให้เหลือเกิน เพราะการเป็นผู้จัดการแผนกวางแผนและพัฒนาสินค้านั้นไม่ใช่เรื่องง่าย อีกทั้งยังต้องคอยตามเป็นผู้ช่วยให้แก่สรวิตด้วยแล้ว อยากให้ลองมาเป็นเธอดูสักวันจริงๆ

“สวัสดิ์คะคุณไช้”

กวิสรายิ้มและทักทายให้แก่พนักงานชายของห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ที่เธอมาเยือนเป็นครั้งที่สาม การมาปรากฏตัวที่นี้ถือเป็นผลสืบเนื่องมาตั้งแต่เมื่อสมัยเข้าทำงานแผนกการตลาด แล้วเธอเสนอให้สำรวจความต้องการของผู้บริโภคแบบสังเกตการณ์ในขณะที่ผู้บริโภคไม่รู้ตัว เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แท้จริงนำไปพัฒนาสินค้า หลังได้รับการอนุมัติ กวิสราก็ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เรื่อยมาจนเลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการงานประจำในส่วนนี้ก็ยังคงตกเป็นภาระงานของเธอตามที่ผู้บริหารท่านหนึ่งเป็นตัวตั้งตัวตีเรียกร้องให้เธอดูแลงานส่วนนี้ต่อ เอ่ยอ้างว่ารายงาน

ของเธอนั้นอ่านเข้าใจง่าย ทั้งยังนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง เธออยากน้อมรับคำชม แต่ลึกๆ ก็อดคิดไม่ได้ว่าแท้จริงแล้วแค่อยากเห็นเธอทำงานจนสายตัวแทบขาดมากกว่า เพราะอย่างไรเสีย ข้อมูลเชิงลึกที่นำมาใช้เพื่อวิเคราะห์ทิศทางการผลิตสินค้าก็ยังคงเป็นหน้าที่หลักของฝ่ายการตลาดอยู่ดี

แต่เมื่อเป็นหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย (พิเศษ) กวิสรา ก็ตั้งใจทำมันออกมาให้ดีที่สุด หญิงสาวมักเลือกออกสำรวจตลาดไปเรื่อย โดยกำหนดไว้สถานที่ละสามครั้ง แต่แต่ละครั้งจะห่างกันหนึ่งเดือนเพื่อให้เกิดการเปรียบเทียบ โดยครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายที่เธอจะมาเก็บข้อมูลที่นี่

“วันนี้มาแต่เช้าเลยนะคะ”

“รบกวนด้วยนะคะ” พุดพลางส่งถุงขนมให้เพราะต้องมารบกวนการทำงานของอีกฝ่าย

“ไม่รบกวนเลยคะ” พนักงานสาวพุด เพราะกวิสราจะทำตัวคล้ายเป็นลูกค้าคนหนึ่งที่เดินเลือกชมสินค้า ไม่ได้เข้าไปยุ่งยามหรือรบกวน เกะกะขวางทางแต่อย่างใด

“งั้นใช่ขอไปเดินดูรอบๆ ก่อนนะคะ”

“ตามสบายคะ ถ้าต้องการอะไรก็เรียกพี่ได้นะคะ”

กวิสรา กล่าวขอบคุณ พร้อมเดินไปยังโซนสินค้าเพื่อตรวจสอบว่าสินค้าตัวไหนได้รับความนิยมมากหรือน้อย เธอจำเป็นต้องแจ้งพนักงานขายของห้างให้รับรู้สถานะของตัวเองเพื่ออีกฝ่ายจะได้ให้อิสระในการทำงาน ไม่ต้องคอยเดินตามเพื่อชักชวนหรือแนะนำสินค้า หญิงสาวฉบับนี้ที่ักข้อมูลตามที่สังเกตลงสมุดเล่มเล็กขนาดพอดีมือ เธอชอบขีดเขียนแบบนี้มากกว่าใช้เทคโนโลยีแบบหลายคน และนั่นทำเอาโดนพี่ชายบ่นว่าเธอเป็นพวกอนุรักษ์นิยมทุกครั้งที่เห็น

หญิงสาวมองสินค้าของสราญแล้วอดยิ้มออกมาไม่ได้ เพราะหมอนรุ่นล่าสุดที่ชายดิบชายดีเกิดมาจากการวางแผนของทีมตัวเอง

ยิ่งเห็นรีวกก็ปลื้มใจ อยากพัฒนาสินค้าให้ตรงตามความต้องการมากยิ่งขึ้น แล้วยิ่งหน้าบานขึ้นไปอีกเมื่อเห็นคุณหนุ่มสาวพากันมาเลือกสินค้า บริเวณใกล้เคียง งานของเธอในวันนี้จึงเริ่มต้นขึ้น...

2

เวลาผ่านไปเนิ่นนานหลายชั่วโมง กวิสราสังเกตเห็นและเก็บข้อมูลได้จนพอใจ จากนั้นก็รีบถ่ายทอดสิ่งที่ได้ยินมาเป็นตัวอักษร เธอไม่ได้บันทึกภาพหรือเสียงลูกค้ำเพื่อป้องกันการละเมิดความเป็นส่วนตัว ดวงตากลมโตไล่อ่านรายละเอียดซ้ำไปซ้ำมาเพื่อตรวจเช็คความเรียบร้อย เป็นการย้ำเตือนตัวเองว่าข้อมูลในสมุดเล่มมพอดฝีมือของเธอนั้นเพียงพอต่อการนำไปเขียนรายงานเสนอที่ประชุม

จากนั้น ร่างบางจึงลุกยืนบิดตัวไปมา กวาดตามองหาพนักงานสาวคนที่คอยช่วยอำนวยความสะดวกเพื่อทำการบอกกล่าว แต่กลับต้องเพ่งมองไปยังชายหนุ่มร่างสูงสวมชุดทำงานแบบเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าที่เดินเข้ามาใกล้เธอเรื่อยๆ คล้ายกับว่าเจ้าตัวลึกลับเฝ้าไว้แล้ว

“น้องครับ” กรณีย์เรียกเสียงดัง แถมยังรีบเดินเข้าไปดักรับหญิงสาวที่หมุนตัวทำท่าจะเดินหนีไปอีกด้าน

“เรียกฉันหรือคะ” กวิสราแสวงถามหน้าซื่อตาใส แถมยังคลี่ยิ้มแสดงออกให้ดูเป็นมิตรมากเท่าที่จะทำได้ เพราะะบริเวณนั้นมีลูกค้ำเดินผ่านไปผ่านมา

“ไม่ทราบว่าเป็นพนักงานที่นี่หรือเปล่าครับ”

หญิงสาวอยากถามว่าไม่มีตาหรือไง ชุดที่เธอใส่ไม่ใช่ชุดพนักงานของห้าง อีกทั้งเขารู้ดีถึงตำแหน่งหน้าที่การงานของเธอ ยังจะมีหน้ามาถามอีก แต่จำต้องก้มเก็บอารมณ์ซ่อนมัวไว้ในใจ

“ไม่ใช่ค่ะ”

“แต่พี่จำได้ว่าน้องเป็นพนักงานของสรายุ” ท้ายประโยคพูดดังจนเกือบตะโกน จนคนฟังสะดุ้งโหยง เฉลอจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างเอาเรื่องที่ทำให้เธอตกใจ อยู่ใกล้แค่นี้ จะตะโกนทำไมมิทราบ

“ใช่ค่ะ ฉันเป็นพนักงานของสรายุ ขอตัวก่อนนะคะ” กวิสราคิดว่าเขามาชวนหาเรื่อง จึงรีบตัดบท แต่กลับถูกรังไว้ด้วยประโยคที่ทำให้ต้องมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ

“เดี๋ยวลีครับ พอดีพี่อยากได้หมอนสักใบ ربกวนแนะนำให้น้อยได้ไหม”

ไม่ได้...คำตอบที่ตะโกนได้แค่นี้ใจยามเหลือบไปเห็นสาวน้อยสาวใหญ่ยืนยิ้มกระมิดกระเมี้ยนแถวนั้น เดว่าคงเป็นพวกแฟนคลับของชายหนุ่ม

หี...แค่ได้ตำแหน่งหนุ่มฮอตสามปีซ้อนแค่นี้ ทำเป็นมีแฟนคลับ กวิสราบ่นไว้ในใจ ก่อนจะปรับใบหน้าที่ยิ้มกว้าง

“ขออนุญาตตามพนักงานที่เชี่ยวชาญให้ดีกว่านะคะ”

กรณีเห็นว่าหญิงสาวกำลังจะชิง จึงรีบตัดทางเข้าไปอีก “เป็นพนักงานของสรายุยังไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญอีกหรือครับ”

ชายหนุ่มแก้มถามไม่พอ ยังก้มลงมาขู่อีกว่า “ถ้าไม่บริการ ผมจะร้องเรียนไปที่บริษัทคุณ”

กวิสราทำได้แค่ลอบกำหมัดแน่น กัดฟันข่มความโกรธที่พุ่งขึ้นทุกวินาที

“ไปครับ รีบแนะนำให้พี่หน่อย พี่มีเวลาไม่มากหรอกนะ”

กรณีพูดอย่างยียวน ใช้ศอกกระทุ้งต้นแขนเรียวเป็นการส่ง

สัญญาอนุญาตให้เธอเริ่มปฏิบัติหน้าที่

กวีสราอัปปากค้ำกับการแสดงออกของคนระดับผู้บริหาร คิดหมายมาดในใจ...ได้ ยอยากให้เธอแนะนำมากนักใช้ไหม

หญิงสาวจึงเดินนำไปยังโซนหมอนด้วยความคับแค้นใจ พลันนึกขึ้นมาได้ว่า เขาจะมาซื้อหมอนทั้งที่ตัวเองก็ผลิตหมอนขายอย่างนั้นนะหรือ คิดได้แบบนั้นก็ยังไม่พอใจมากขึ้น งานนี้หากเธอไม่ได้กินเงินรองประธานธรราละก็ เลิกเรียกเธอว่ากวีสราได้เลย

ผู้จัดการสาวผู้อยู่ในอารมณ์คุกรุ่นพยายามควบคุมสติยามมองหาสินค้ารุ่นที่แพงที่สุด ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้าเอาหมอนรุ่นล่าสุดราคาห้าหลักมาถือไว้ แล้วเริ่มอธิบายคุณสมบัติของหมอนใบนุ่ม รวากับท่องเป็นนกแก้วนกขุนทอง ต่างกันตรงที่เสียงหวานนั้นชวนให้คนฟังเคลิบเคลิ้ม

“รับก็ไปดีคะ” กวีสราฉีกยิ้มอีกครั้งหลังอธิบายจนจบ

ภรณ์สายหน้าซำๆ มองหมอนที่เธอถืออยู่ “น้อง แพงมากเลยนะนั่น ราคาเป็นหมื่น ใครจะซื้อครับ”

“รุ่นนี้เราผลิตขึ้นมาเพื่อรองรับสรีระของแต่ละคน สามารถปรับขนาดให้พอดีกับช่วงบ่าและคอของคุณลูกค้าได้ค่ะ”

“ไม่เห็นจำเป็นเลย หมอนอะไรก็เหมือนกัน”

ชายหนุ่มสวนคนตาขวางที่มุมปากพยายามยกยิ้ม ช่างเป็นภาพแสนตลกในสายตาของเขาเสียเหลือเกิน

“จำเป็นสิคะ คุณเฝินๆ สรีระของเราอาจคล้ายกัน แต่จริงๆ แล้วจะมีความแตกต่างกันอยู่นะคะ สังเกตได้ง่ายๆ จากทำยีนคะ ถ้าได้เลือกหมอนที่ถูกปรับเข้ากับช่วงสรีระ ช่วงลำคอของเราแล้วละก็ รับรองว่านอนหลับสบายแน่นอนค่ะ”

ภรณ์แอบนึกชื่นชมกับการขายของของคนตรงหน้าอยู่ไม่น้อย แม้คุณเล่นขายของเสียจนเขาลืมไปเลยว่าตั้งใจมาก่อน กว่น แต่อะไรก็

มาล้มเลิกความตั้งใจที่เตรียมมาจากบ้านไม่ได้ ชายหนุ่มจึงสลดความคิดนั้นออกจากหัว

“น้องลองนอนให้พี่ดูหน่อยสิ”

กวีศราชะงักไปตอนที่กำลังจะส่งหมอนให้เขาสัมผัสความนุ่ม รีบดึงมือกลับ

“เชิญไปทำเทสต์ด้วยการยืนตรงด้านโน้นก่อนดีกว่าค่ะ จะได้เลือกประเภทได้ถูก”

“ไม่ต้องหรอกครับ เสียเวลา ลองนอนเลยแล้วกัน”

“เอ่อ...ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวจำต้องตกลงเมื่อมีลูกค้าสองท่านเดินผ่านทั้งยังหยุดเลือกสินค้าไม่ห่างกันมากนัก

อันที่จริง เธอพอทราบว่าลูกค้าบางคนก็อยากทดลองหนุนสินค้าแทนที่จะไปทำเทสต์ให้รุ่นวาย เธอจึงไม่คัดค้าน มองประเมินโครงสร้างของคนร่างสูง แล้วหมุนตัวไปหยิบหมอนที่คาดว่าจะรับได้พอดีกับช่วงต้นคอเขามาส่งให้

“น้องนอนเป็นเพื่อนหน่อยได้ไหม พี่นอนคนเดียวแล้วมันเซิน”
ภรณ์รับหมอนมาถือ ถามด้วยใบหน้าเป็นปกติ

แต่กวีศราคิดว่ามันไม่ปกติเมื่อเห็นสายตาเจ้าเล่ห์ของเขา ยิ่งตอนที่ชายหนุ่มจุดแขนเรียว ดึงให้นั่งลงบนเตียงใกล้กัน

“มาๆ ไม่ต้องกลัว คนเดินผ่านไปผ่านมาเยอะแยะ”

กวีศรารีบสะบัดแขนให้หลุด ความอดทนทั้งหลายขาดฝั่ง ไมโจนเลือดขึ้นหน้ากับการถูกเนื้อต้องตัว ไม่รู้ว่าชายหนุ่มไปเอานิสัยแบบนี้มาจากไหน ตอกกลับอีกคนด้วยเสียงลoderไพ่น

“อยากนอนก็เชิญนอนไปคนเดียวเลยค่ะ ฉันรู้ว่าคุณตั้งใจมาหาเรื่อง ไม่ได้จะซื้อสินค้าของฉันจริงๆ”

“ใจเย็นสิน้อง พี่ตั้งใจจะอุดหนุนจริงๆ” ภรณ์ว่าอย่างยียวน ยิ่งสนุกยามเห็นคนตัวเล็กโกรธหน้าแดง

“ฉันขอเตือนนะคะว่าอย่ามาจับมือฉันโดยไม่ได้รับอนุญาตอีก ไม่งั้นฉันเอาเรื่องคุณแน่”

กรณ์ทำหน้าไม่ถูก รู้สึกผิดต่อการกระทำของตัวเองไม่น้อย เขาไม่ใช่คนเจ้าชู้ประเภทปากว่ามือถึง ยอมรับอย่างถูกผู้ชายว่าครั้งแรกที่ช่วยจับมือเธอเพราะตั้งใจล่อหลอก แต่ครั้งนี้กลับทำลงไปด้วยความหน้ามึต เพราะข้อมือขาวนวลแลดูนุ่มนิ่มจนอดใจไม่ไหว “ผมขอโทษ”

กวิสราที่พอเครื่องติดแล้วก็ยากจะลง แม้อีกฝ่ายจะแสดงท่าทางเสียใจก็ตาม

“แล้วจะบอกอะไรให้ล่ะ คุณแก่เกินกว่าจะแทนตัวเองว่าพี่กับฉันได้แล้วละค่ะ ต้องเรียกคุณอาหรือคุณน้าคงจะเหมาะสมกว่า”

กวิสราพูดจบ เอื้อมไปหยิบหมอนที่วางเป็นพริบตาบนเตียงขึ้นมา ปาใส่ชายหนุ่มที่ยังนั่งนิ่ง อาศัยจังหวะเขาอึ้ง รีบลุกหนีออกมาด้วยความรวดเร็ว ส่วนกรณ์ พอดั่งสติได้ก็โกรธจนหน้าแดง ไม่ใช่เรื่องที่เขาป้าหมอนใส่เขา แต่เรื่องที่เธอว่าเขาควรแทนตัวเองว่าอาหรือน้ามากกว่าเหมม เธอคิดว่าเขาอายุเท่าไรกัน ตัวเองเด็กมากงั้นสิ แม่สาวน้อยวัยละอ่อน

ด้านญาติที่ทำหน้าที่ลอบสังเกตการณ์เช่นเคย ได้แต่ส่ายหน้าไปมายามมองคนที่ถือสังขารตั้งใจมาราวีหญิงสาวโดยเฉพาะ กลับแพ้ให้อีกฝ่ายอย่างราบคาบ ทำการสรุปคะแนนให้เสร็จสรรพว่ากวิสราน่าโด่งไปสามศุนย์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

หลังจากเหตุการณ์วันนั้น การพบเจอกันของกรณ์กับกวิสราที่คล้ายถูกลิขิตไว้ก็เริ่มต้นขึ้น แรกเลยกวิสราบอกตัวเองว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญของคนทำงานสายเดียวกัน แต่นานวันเข้าก็ยอมรับความจริงว่าท่ามรองของธราตตั้งใจมาเจอเธอ และที่สำคัญคือเขาตั้งใจมาหาเรื่องก่อกวนกันโดยเฉพาะ

กวิสราได้แต่ปลอบใจตัวเองว่าคนระดับเขาคงไม่ลงมาเล่นได้นาน แต่เมื่อผ่านมาร่วมสองเดือนก็ยังไม่เลิกจาก ที่พยายามหลบเสียงเพราะเกรงว่าจะมีปัญหาด้านธุรกิจ แต่เมื่อคนมีวุฒิภาวะมากกว่าไม่ยอมหยุด แล้วเรื่องอะไรที่เธอจะต้องยอม

“โซ่ เป็นอะไรหรือเปล่า” เสียงถามพร้อมแรงสะกิดเบาๆ ที่แขน ทำเธอหลุดจากภวังค์

วันนี้กวิสราและรัตติกาล ผู้จัดการแผนกงานขายเดินทางมาที่โรงแรมรสิตาเพื่อเสนอสินค้าที่นอนรุ่นใหม่ ว่ากันตามจริง งานนี้เป็นงานของแผนกงานขายโดยตรง แต่เพราะเจ้าของโรงแรมแห่งนี้เป็นรุ่นน้องของสุธี ท่านประธานจึงสั่งให้สรวิศเข้ามามีส่วนร่วมทุกครั้งไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม แล้ววันนี้พี่ชายตัวดีที่บินลัดฟ้าไปเที่ยวสิงคโปร์ก็โยนงานนี้มาให้เธอรับผิดชอบแทนเสียอย่างนั้น

กวิสราไม่ได้เก้อเขินหรือรู้สึกติดขัด เพราะหลายครั้งที่ผ่านมาก็แวะเวียนมาที่นี่พร้อมพี่ชาย วันนี้แค่มาให้คนของรสิตาเห็นหน้าว่าสรวยยังใส่ใจและพร้อมให้บริการระดับวีไอพีที่เท่านั้นเอง เพราะอย่างไรเสียหน้าที่ในการขายก็ต้องเป็นของรัตติกาลอยู่แล้ว

สองผู้จัดการสาวดาวรุ่งของสรวยจึงพากันเดินไปยังห้องประชุมของโรงแรมตามที่พนักงานเดินนำหน้ามา พอประตูถูกผลักเข้าไปด้านใน ใบหน้าหวานที่ยิ้มแย้มอย่างอารมณ์ดีก็หยุดชะงักลง แล้วเป็นผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อของโรงแรมที่หันมาเห็นเข้าเสียก่อน

“สวัสดีครับคุณโซ่ คุณรุ่ง” ก้องภพลุกขึ้นยืนทักทายอย่างคนรู้จักกันมาก่อน จากนั้นรีบผายมือไปยังชายหนุ่มที่นั่งไขว่ห้างด้วยท่วงท่าสบาย

“พวกคุณน่าจะรู้จักคุณกรณ์กันอยู่แล้วโซ่ไหมครับ”

รัตติกาลเป็นคนเดียวที่พยักหน้ารับ แถมยังยกมือไหว้ด้วยท่าทางนอบน้อม ในขณะที่กวิสรายืนนิ่งทั้งที่ยังมอมเมินไปทางอื่น ทำเอา

ท่านรองของธाराถึงกับแค้นยิ้มออกมาให้แก่อาการอวดดีของอีกฝ่าย ดูเป็นคนละคนกับตอนเจอกันที่ตลาดต้นไม้เมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา เมื่อร่างเล็กหน้าตาดีนั้น วิ่งหนีจนเขาตลกกับท่าทางของเธอไม่น้อย

“คือว่าธाराจะขอเข้ามาร่วมเสนอราคาด้วย ตอนแรกผมนัดเวลาแยกแล้วนะครับ แต่คุณกรณ์แจ้งว่ากลัวทางคุณโซ่จะเข้าใจผิด เลยให้ทำแบบเปิดเผย พร้อมกันไปเลย คุณโซ่ว่าไงครับ” ก้องภพรีบอธิบายต่อ ที่ถามความเห็นจากเธอแทนที่จะเป็นรัตติกาล เพราะรู้สึกสถานะของอีกฝ่ายว่าไม่ได้เป็นแค่ผู้จัดการทั่วไป เธอมีอำนาจการตัดสินใจไม่ต่างจากสรวิต

กวิสราเหลือบมองชายหนุ่มคนต้นคิด ก่อนจะหันมาส่งยิ้มหวาน พึมพำใจให้แก่คนที่เพิ่งพูดจบ หากเธอโวยวาย ดีโพยดีพายก็ได้เข้าทางฝ่ายนั้นว่าเธอไม่มีความเป็นมืออาชีพนะสิ แม้ใจจริงอยากกรีดร้องออกมาก็ตาม

“โซ่ เอาใจดี” รัตติกาลกระซิบถามเสียงเบา ด้วยที่ผ่านมานี้ไม่เคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน

“ปล่อยเขา โซ่เชื่อว่าพี่รุ่งทำได้”

คนได้รับความเชื่อมั่นเริ่มไม่มั่นใจ จริงอยู่ว่าทำงานมาหลายปีผ่านความทรหดยากลำบากมาหลายหน แต่การต้องมาแข่งชิงๆ หน้าแบบนี้ยังไม่เคยสักครั้ง ก็ทำเอาประหม่า

กวิสราส่งยิ้มให้เพื่อนรุ่นพี่ บีบมืออย่างให้กำลังใจ แล้วหันไปยังผู้จัดการของโรงแรม “เอาตามที่คุณก้องว่าเลยคะ โซ่เองก็อยากให้ทุกอย่างโปร่งใส แต่ขอให้ทางโซ่ได้ฟรีเซ็นต์ก่อนได้ไหมคะ อย่างน้อยโซ่ว่าทางสรวิตก็เสนองานเข้ามาก่อนธाराแน่”

ผู้จัดการวัยกลางคนเปลือยเหลือบไปมองหน้าชายหนุ่มรุ่นลูกอย่างคนเกรงใจ นั่นทำเอากวิสรารู้ได้ถึงความไม่ชอบมาพากล โดยที่ทางฝั่งนั้นยังไม่ทันจะตกลง หญิงสาวจึงโพล่งขึ้นมาก่อน “คุณก้อง

จำนับดาว เพื่อนโซ่ได้ไหมคะ เขาบอกว่าคิดถึงนะคะ”

หญิงสาวดักทางโดยอ้างชื่อเพื่อนรักซึ่งกำลังคบหาดูใจอยู่กับ ลูกชายของโรงแรมแห่งนี้ เธอรู้ว่าเด่นคุณกับภรณ์เป็นเพื่อนกัน แต่ เชื่อเถอะ หากต้องเลือก เจ้าของโรงแรมมริตาคงเลือกคนรักมากกว่า เพื่อน

“ครับ จำได้ครับ” ก้องภพเริ่มลูกลี้ลุกลน มองหน้าหญิงสาวที่เป็นเพื่อนแฟนเจ้านาย สลับกับชายหนุ่มที่เป็นเพื่อนเจ้านาย ยิ่งคิดก็ ยิ่งเครียดว่าใครกันนะที่คาบข่าวไปบอกทางธราว่าสรอายุจะเข้ามา เสนอสินค้าในวันนี้ จนทางนั้นส่งตัวแทนระดับบิ๊กมาร่วมเสนอสินค้า ด้วย แล้วเขาซึ่งทำงานรับเงินเดือนจะปฏิเสธคนใหญ่คนโตได้อย่างไร กัน

“ผมว่าเราเริ่มกันเลยดีไหมครับ จะได้ไม่เสียเวลา” ภรณ์ขจัดขึ้น มาพร้อมรอยยิ้มบางๆ และนั่นทำเอาภวิสราขยับไม่ชอบใจ เพราะคล้าย ว่าเธอเป็นฝ่ายเดียวที่ร้อนตัวต้องหาทางลัดช่วย

“ครับๆ ถ้างั้นเชิญสรอายุเริ่มได้เลยครับ” ก้องภพรีบเออออย่าง เห็นด้วย

ภวิสราอยากได้พวกธราออกไปจากห้อง แต่รู้ว่าอะไรที่เป็น เรื่องของสรอายุ ทางนั้นก็รู้ดีไม่แพ้ข้อมูลในบริษัทตัวเอง หญิงสาวจึงใช้ มั่นเป็นข้อได้เปรียบ เพื่อหวังนั่งฟังตอนที่ทางนั้นนำเสนอบ้าง แต่ก่อน ที่รัตติกาลจะเริ่มพูดหลังจากเปิดสไลด์ฉายบนหน้าจอ เสียงทุ้มทุ้มก็ แแทรกซ์ดเสียดก่อน

“อ้าว ผมคิดว่าคุณไซ้จะเป็นคนฟรีเซนต์เองเสียอีก”

ภวิสราเบือนหน้าไปมองชายหนุ่มที่นั่งฝั่งตรงข้ามทันที “คุณรุ้ง เป็นผู้จัดการฝ่ายขาย เธอจะเป็นคนนำเสนอค่ะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าขึ้นลงคล้ายเข้าใจ แต่กลับเป็นภาพที่ทวนโมโห อีกคนได้ไม่นานย ก่อนที่เรื่องจะบานปลาย ก้องภพก็รีบกระวีกระวาด

บอกให้รัตติกาลเริ่มนำเสนอ สงครามจึงยุติไว้แค่นั้น แต่พอจบการนำเสนอ คำถามต่างๆ มากมายที่ควรมาจากคนของรลิตากลับถูกถามโดยคู่แข่งเสียอย่างนั้น

“แล้วมันต่างจากที่นอนตัวปัจจุบันยังงั้ใครรับคุณโซ่” เสียงถามจากคนที่นั่งโต๊ะทำเป็นเจ้าของโรงแรม แถมยังเฉพาะเจาะจงคนตอบ

กวิสราอยากทำหูทวนลม แต่คนของรลิตากลับตั้งท่ารอฟัง จึงจำต้องตอบอย่างเสียงไม่ได้

“ตัวใหม่จะมีความหนาแน่นของเส้นใยมากกว่า ทำให้ดึงคืนตัวรวดเร็วกว่าค่ะ”

“งั้ันแสดงว่าคุณพัฒนาสินค้าจากตัวเดิมสินะ”

“ใช่คะ เราต้องยอดจากสินค้าตัวเดิมเพื่อทำให้มีประสิทธิภาพที่ดีขึ้น” กวิสรายังอธิบายโดยไม่รู้ว่ันนั้นคือมีดที่กำลังแทงเข้ากลางลำตัวเธอเอง

“งั้ันก็ต่างกับสินค้าของธารานะครับ เราพัฒนาสินค้าจนม่ันใจแล้วจึงนำออกมาวางขาย หากทางโรงแรมเลือกใช้ที่นอนของเรา ก็ม่ันใจได้ว่าจะใช้งานได้ยาวไปเป็นสิบๆ ปีโดยไม่ต้องกังวลว่เราจะกลับมาเสนอขายสินค้าใหม่ทับไลน์เดิม”

กวิสราหนึ่งอั้งไปอย่างคนเสียรู้ คำพูดของชายหนุ่มทำให้เข้าใจว่สราญผลิตสินค้ามาแทนตัวเก่า ทั้งที่จริงทางบริษัทไม่หยุดพัฒนาเพื่อค้นหาสินค้าที่ดีมากขึ้น ให้ถูกใจลูกค้ามากขึ้นต่างหาก

ยิ่งหันไปสบตากับก้องภพ ฝ่ายนั้นก็ดูจะคล้อยตามคำพูดของภรรย่ ก็จะไม่ให้คิดตามได้ว่อย่างไร ในเมื่อที่นอนรุ่นที่ทางโรงแรมใช้อยู่เป็นสินค้าของสราญที่นำมาเสนอขายเมื่อห้าปีก่อน

“ไม่ใช่แบบนั้นนะคะ โซ่หมายถึงเราไม่หยุดพัฒนาสินค้าเพื่อให้เหมาะสมกับลูกค้าอยู่เสมอค่ะ”

รัตติกาลเริ่มกลืนน้ำลายไม่ลงคอเพราะเห็นว่าหญิงสาวเริ่มลน

ไม่รู้สองคนนี่ไปมีเรื่องมีราวกันมาแต่ชาติปางไหน ทำไมผู้ชายหนุ่มตั้งใจจะเล่นงานรุ่นน้องของเธอเหลือเกิน ทำท่าจะช่วยอธิบายเพิ่ม แต่กลับโดนชายหนุ่มแทรกขึ้นมาก่อน

“ส่วนธारा เรามองว่าสินค้าที่ออกมาต้องเพอร์เฟกต์จนไม่ต้องพัฒนาเพิ่มแล้ว นอกเสียแต่ว่าจะผลิตรุ่นอื่นไปเลย”

“แล้วมันต่างกันตรงไหนคะ” กวิสราหันไปถาม

“ต่างสิครับ” กรณ์ยิ้มให้ ต่อความในใจว่า ต่างกันที่เขาและเธอนั้นกระตุกคนละเบอร์ ส่วนที่พูดออกไปนั่นอีกเรื่อง

“ต่างตรงที่ธाराจะไม่ขายสินค้ารุ่นเดิม เออ รุ่นพัฒนาให้แก่ทางโรงแรม”

กวิสรากำหมัดแน่น พยายามข่มอารมณ์ที่เข้าใจว่าอีกฝ่ายพยายามเล่นลั่นจนทั้งเธอและคนฟังคนอื่นมึนงง สับสนไปต่างๆ นานา

“ขอบคุณทั้งสองมากนะคะ ผมขอให้ทางธารานำเสนอต่อได้เลยนะคะ” เสียงระฆังห้ามทัพดังแทรก

กรณ์ไม่ได้เป็นคนนำเสนอเอง เขายกหน้าที่ให้ลูกน้องสาวที่ตามติดมาด้วย ฝ่ายนั้นทำหน้าที่อธิบายตัวสินค้าไปเรื่อย ซึ่งกวิสราฟังแล้วก็ไม่ต่างกับตอนเธอแนะนำสินค้าสักเท่าไร แต่ผิดกับกรณ์ที่นั่งหน้ายิ้มไม่หุบ เพราะคิดว่าตัวเองปิดจ็อบงานนี้ได้สำเร็จแล้ว

เกือบหนึ่งชั่วโมงหลังจากที่ฝั่งธารานำเสนอ กวิสราสลับหน้าที่มาซักถามบ้าง แต่ก็โดนกรณ์ได้กลับทุกเม็ด จนเริ่มไม่แน่ใจว่ามาเสนอขายสินค้าให้ใครกันแน่

“ขอบคุณทุกคนมากนะคะ แล้วผมจะรีบแจ้งผลให้ทราบนะคะ” ก้องภพกล่าวสรุป ก่อนจะรีบขอตัวออกจากสนามรบแห่งนี้ไปขึ้นอยู่ต่ออีกนิด เขาได้ระเบิดตัวเองไปก่อนใครแน่

ด้านกวิสรากับรัตติกาลจึงพากันเก็บของ ก่อนที่รุ่นพี่สาวจะเดินแยกไปอีกทางหลังจากที่กวิสราบอกไว้แต่แรกแล้วว่าวันนี้ต้องเดินทาง

ไปรับพี่สาวที่สนามบิน

“เดี๋ยวสิคุณ จะรีบไปไหนล่ะ”

ภรณ์เดินตามมาเพราะรู้สึกว่ามันยังต่อปากต่อคำได้ไม่จุใจ เขา
อุตสาห์เลื่อนประชุมเพื่อมาเล่นกับเธอโดยเฉพาะ แล้วดูสิ ทำเป็นเมิน
ทำเป็นไม่ได้ยินเสียงเขา แถมยังรีบเดินหนีชนิดหน้าก็ยังไม่มอง แต่
ขอโทษเถอะ คนอย่างเขาไม่ยอมแพ้ออก ชายหนุ่มจึงรีบสาวเท้า ตาม
ไม่กี่ก้าวก็ประชิดที่สุดได้สำเร็จ

“ว่าไง จะรีบกลับไปร้องไห้หรือ”

คนถูกทัก ตวัดตาลกลับไปมอง เบะปากเล็กน้อย “จะรีบไปกรวด
น้ำค่ะ”

พอได้ยินแบบนั้น ภรณ์ก็ยิ้มออก มันต้องอย่างนี้สิ

“เข้าวัดได้ด้วยเธอคุณอะ” ถ้ามึงยังแปลกใจที่จู่ๆ อีกฝ่ายก็
ยกมือขึ้นพนม ริมฝีปากบางขมขมิบคล้ายสวดอะไรสักอย่าง

“จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด...เพียง”

ภรรยายกมือทวมศีรษะแล้ววาดออกคล้ายอาการปิดเป่าสิ่งชั่ว
ร้ายออกจากตัว มองหน้าชายหนุ่มที่ยืนจ้องเธอตาไม่กะพริบ

“ขอบคุณสำหรับคำอวยพร”

ภรณ์ตอบกลับ ท่าทางเรียบเฉย ไม่สะทกสะท้านกับคำกล่าวของ
เธอ นึกตลกเสียด้วยซ้ำว่าวันนี้มาบุกทางธรรม ก่อนจะเดินตามภรรยา
ที่เร่งฝีเท้าหนี

“เรื่องคำพูดคำจา ผมอาจจะแพ้คุณ แต่ถ้าเป็นเรื่องงาน บอก
เลยว่าผมไม่มีวันแพ้”

หญิงสาวหยุดเท้ากะทันหัน เพื่อหันมาพูดให้เป็นกิจจะลักษณะ
“เดี๋ยวนะ คุณรู้ได้ไงคะว่าชนะ ผลยังไม่ออกเสียหน่อย”

“กล้าพนันกันไหมล่ะ”

ภรรยาหรือตาลเล็กน้อย เธอค่อนข้างมั่นใจว่ากองทัพจะต้อง

เชียร์ทางธรรมาเน่ แต่เธอก็มีไฟไม่เต็ดอย่างเพื่อนรักอยู่เช่นกัน

“แพ้จะโดนอะไร”

กรณณ์เกือบหัวเราะะ ส่วนมากคนมักถามว่าชนะแล้วได้อะไร นี่
แม้คุณคงมั่นใจว่าเขาแพ้แล้วจะโดนบทลงโทษอะไรสินะ

“ตามที่อีกฝ่ายต้องการ”

“ทุกอย่าง?”

“ทุกอย่าง”

“ห้ามเบียด ห้ามตักตัก”

“ตามนั้น” กรณณ์ให้คำมั่น

“จ้ันก็ตกลงคะ ขอตัวก่อนนะคะ”

ยังไม่ทันที่กวิสราจะได้ก้าวจากไป แแรงกระแทกจากเบื้องหลังที่
พุ่งเข้ามาหาอย่างไม่รู้ตัว ทำเอาร่างบางเซถลาไปด้านหลัง จนนชายหนุ่ม
ตกใจรีบคว้าดึงเธอเข้ามาจนประชิดตัวได้ทัน ก่อนที่หญิงสาวจะหน้า
คะมำไปกับพื้น ตามมาด้วยเสียงแหลมเล็กบาดหู

“กรณณ์ ปล่อยเลยนะคะ” วราลี หรือวีวี่สั่ง พร้อมจ้องคนทั้งคู่ด้วย
สายตาวาวโรจน์

“คุณทำบ้าอะไรของคุณ” ชายหนุ่มมองหน้าคนก่อเรื่อง ตวาด
เสียงเข้มระหว่างค่อยๆ ปล่อยร่างเล็กที่ดิ้นขลุกขลักออกให้ยืนได้เต็ม
เท้า

กวิสราอยากเอาเรื่องแม่เนื่อนมไซ่นี้แหละ แต่ด้วยเวลาที่
ไม่เอื้ออำนวย จำต้องยอมถอยด้วยการเดินหนีไป

“คุณมาทำอะไรที่นี่คะ” วราลีเข้าไปเกาะแขนถาม

“ผมมาทำงาน ขอตัวก่อนนะครับ” ชายหนุ่มพูดแล้วดึงแขนให้
หลุดพ้น ก้าวเท้าเร็วๆ เดินตามหญิงสาวที่จากไปไม่ล้าลา โดยไม่แม้แต่
จะซายตาแลมองหญิงสาวที่มีตีกีร์เป็นถึงนักเรียนนอกและยังเป็น
ลูกสาวคนเดียวของอดีตรัฐมนตรีท่านหนึ่ง

การกระทำของภรณ์ ยิ่งทำให้วราลีโมโห เธอพยายามทำใจมาตลอดว่าเธอเป็นคนเย็นชา เย่อหยิ่ง และนั่นทำให้เธออยากเอาชนะจนหาวิธีพาตัวเองไปทำความรู้จักกับชายหนุ่มได้สำเร็จ วราลีเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเอง ด้วยหน้าตา รูปร่างเป็นที่หมายปองของชายหลายคน นับจากที่มีคนขยันมาขายขนมจีบให้เธอไม่หยุด แต่เมื่อได้พบกับภรณ์ เธอก็เลือกแล้วว่าชายหนุ่มคือคนที่จะได้รับสิทธิ์ให้มาเย็นโดดเด่นเคียงข้างกัน แต่เรื่องราวกลับไม่ง่ายอย่างที่คิด เพราะหลังจากประกาศออกไปว่าเธอชอบเขาและเดินหน้าจีบอย่างหนัก ชายหนุ่มก็ทำตัวเหินห่าง หลีกเลียงงานสังสรรค์ของกลุ่มเพื่อน เธอคิดว่าหากพยายามต่อไปเขาคงใจอ่อนเข้าสักวัน ไม่คิดเลยว่าจะได้มาเห็นภาพบาดตาบาดใจว่าคนที่พูดกับเธอแบบนับคำได้ จะมายืนต่อล้อต่อเถียงกับยายเด็กหน้าตาใสซื่อคนนั้นได้อยู่ยาวนานสองนาน

ฟากภวิสรา รีบเดินจนมาถึงลานจอดรถ ปลดล็อกแล้วก้าว
ขึ้นไปอย่างรวดเร็ว ก่อนที่ประตูฝั่งด้านซ้ายจะถูกเปิดออก ตามด้วยคนที่เธอเข้าใจว่ายืนคุยกับผู้หญิงคนเมื่อครู่

“คุณ ขึ้นมาทำไม ลงไป” เสียงหวานดูเข้าใจ

“ล็อกรถก่อน เร็ว” ชายหนุ่มสั่งเสียงรัว มองไปยังด้านหลัง จนเจ้าของรถอดหันไปมองตามไม่ได้

“เร็วสิคุณ อยากให้เขาตามเข้ามาหรือไง”

“ก็ดีสิ คุณจะวิ่งหนีแฟนตัวเองทำไม” ภวิสรายิ้มอย่างเป็นต่อนึกสนุกที่ได้เห็นหญิงสาวในชุดเดรสสั้นรัดรูปกึ่งเดินกึ่งวิ่งจนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

“เขาไม่ใช่แฟนผม ส่วนคุณ ผมสั่งให้คุณล็อกรถแล้วขับออกไปเดี๋ยวนี้”

หญิงสาวหัวเราะออกมา ไม่สนใจคำสั่ง “โธ้ย คุณ เทียมลงคะ

จะทะเลาะกัน ดีกัน ก็อย่ามาดึงฉันไปยุ่งด้วย”

ภรณ์ถอนหายใจ แล้วโน้มตัวผ่านหน้าหญิงสาวเพื่อกดล้อรถ ทั้งคันได้ภายในพริบตา ส่วนภริษาชะงักไปกับลมแผ่วเบาที่พัดผ่านส่ง ผลให้ความหอมจากอีกคนยังลอยวนอยู่ปลายจมูก รีบตั้งสติแล้วทำท่า จะเอื้อมมือไปปลดล็อก

“อย่างนะ ไม่งั้นคุณได้ใจดีแน่”

“ฉันต้องเป็นคนพูดหรือเปล่า นี่มันรถฉันนะ”

“เอาเป็นว่าผมจ้าง จะออกรถได้หรือยัง”

“ไม่ ฉันไม่ใช่รถขนส่งสาธา...” ภริษาพูดค้าง ก่อนจะเงยบไป เพราะคิดอะไรดีๆ ออกมาได้ จึงส่งยิ้มหวานหยดอย่างที่อีกฝ่ายไม่มีใคร จะชื่นชมเท่าไรนัก เพราะรู้ว่าเธอกำลังมีแผนการเป็นแน่

“คุณพูดเองนะ เอาละ คาดเข็มขัดด้วยคะ ฉันจะออกรถแล้ว”

ภรณ์จำต้องทำตาม แล้วตกใจจนสะดุ้งเมื่อจังหวะที่ภริษากำลัง ออกตัว ได้ยินเสียงทุบกระจกรถจนชายหนุ่มรีบเร่งให้สารถึเหยียบคัน เร่งให้เร็วที่สุด จนกระทั่งหญิงสาวชุดแดงด้านหลังกลายเป็นภาพรางๆ ไม่ต่างจากผู้ช่วยของรองประธานธรรมาเครื่องนอนที่ยืนเกาะศิระชะ ไบหน้ายับยั้งด้วยความมุงงงเช่นกันว่าเจ้านายหนีขึ้นรถใครไปแล้ว

พอรถเคลื่อนตัวสู่ถนนใหญ่ ภรณ์ก็ดูผ่อนคลายมากขึ้น ชายหนุ่ม ปรับเลื่อนเบาะไปจนสุดเพื่อให้มีพื้นที่กว้างขึ้นสำหรับขายาวๆ ของเขา ทำเอาเจ้าของรถเหลือบตามองอย่างหมั่นไส้ที่อีกฝ่ายไม่คิดจะเอ่ยขออนุญาตกันสักคำ

“เมื่อก่อนผมก็สงสัยนะว่ารถคันเล็กๆ นี่ทำมาเพื่อขายใคร”

น้ำเสียงฟังดูเย้ยหยันเกินกว่าพูดเพราะสงสัย ทำภริษาอดคิด ไม่ได้ว่ากำลังโดนดูถูก

“ตอนนี้อยู่หรือยังคะ”

“อืม ก็คนเตี้ยๆ อย่างเธอไง”

“คุณ มันจะมากเกินไปแล้วนะ”

“หรือผมพูดไม่จริง”

สายตาวาวโรจน์ละจากถนน หันมามองอย่างเอาเรื่อง “แบบนี้ มันบุลลีกัน ไม่มีมารยาท”

“อะไรกันคุณ ผมพูดเรื่องจริง มาหาว่าบุลลีซะงั้น เป็นพวก ไม่ยอมรับความจริงหรือ”

“คะ” เสียงหวานกระแทกกระทั้น “ถ้ามีคนว่าคุณสูงอย่างกับ เปรต คุณจะยิ้มหน้าขึ้นตาบานไหมล่ะ”

“เดี๋ยวกู ผมแค่บอกว่าคุณเตี้ยเพราะคุณเตี้ยจริงๆ ยังไม่ได้เอา ไปเปรียบกับอะไรเสียหน่อย ผมพูดเรื่องจริงจะมาโกรธผมทำไม”

ภรรยาพาลงสายหน้า ทำเหมือนว่าตัวเองเป็นผู้ถูกกระทำทั้งที่ ตัวเองเป็นคนเริ่มก่อน “ถ้าผมพูดว่าคุณเตี้ยม่อต้อสิ ค่อยมาโกรธกัน แบบนั้นถึงเข้าข่ายว่าดูถูก”

ภริยาพยายามสุดลมหายใจเข้าออกซ้ำๆ กับคนที่พยายามแก้ ต่างให้ตัวเองทั้งที่เขาวិพากษ์วิจารณ์รูปร่างคนอื่นอย่างสนุกปาก ผิด กับภรรยาที่รู้ตัวดีว่าเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม แต่กับเธอคนนั้นแล้ว อยากพูดอยากทำให้เจ็บจิตอย่างบอกไม่ถูก ก่อนจะเริ่มรู้ตัวเมื่อสารถึ เจียบลง ไม่ยอมต่อปากต่อคำอย่างที่หวัง

“กำลังดำหรือชื่นชมผมอยู่ พูดออกมาเถอะ ผมอยากได้ยิน”

“คุณไปทำผู้หญิงคนเมื่อกี้ห้องหรือ” ภริยาเปลี่ยนเรื่อง รู้ดีว่า เตียงเขาเรื่องเดิมคงไม่พ้นโดนจิกจนพอรุน

“จะบ้าหรือ” ภรรยาโผล่ออกมาเสียงดัง

“นั่นทำไมเขาถึงวิ่งตามคุณแบบนั้น” ภริยาถามด้วยความสงสัย อีกฝ่ายก็หน้าตาดีไซ่เล่น ทำไม่ต้องมาวิ่งตามชายหนุ่มที่ดูไม่สนใจ ตัวเองด้วย แปลกคนจริงเสีย

“ซั่มไปลงแข่งมาราธอนมั้ง แล้วไม่ต้องคิดจะเต้าข้าว เอาเรื่อง

ผมไปขายที่ไหน ผมกับผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เป็นอะไรกัน”

คิดแล้วก็เหนื่อยใจกับวรราลี เขาเคยพูดกับเธอไปแล้วว่าไม่คิดจะพัฒนาความสัมพันธ์ฉันคนรักกับเธอ แต่หญิงสาวกลับไม่สนใจ ยังคงเข้าหาเขาไม่หยุด เขาแสดงออกด้วยการนั่งเฉย พูดคุยตามมารยาท คิดว่าไม่นานเธอคงเลิกกราไปเอง แต่กลายเป็นว่าผ่านมาหลายเดือน เธอก็ยังไม่มีทีท่าจะหยุด จนเป็นเขาเองที่ต้องคอยหนีคนไม่ยอมรับความจริง

“แล้วรู้หรือว่าผมจะให้ไปส่งที่ไหน” ถามเมื่อเห็นว่าไม่ใช่ทางไปบริษัทของเขาหรือเธอ

“ไม่รู้ มันเรื่องที่ผมต้องรู้หรือ”

“แล้วนี่คุณจะไปไหน”

“สนามบิน” กวีสราตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

“เงินคุณน่าจะบอกผมสิ ผมจะได้ลงก่อน” กรณ์พูด เพราะนี่ก็ขึ้นมาได้ว่าต้องกลับไปเข้าประชุมต่อ

กวีสราไหวไหล่เบาๆ รีบเหยียบคันเร่งจนเข้าทางด่วนสำเร็จ
“เอาน่า นั่งรถเล่น ฉันคิดราคาเหมาคุณไปแล้ว”

ชายหนุ่มหันขวับกลับมามอง แทบจะไม่ต้องเอ่ยปากถามก็รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังเล่นอะไร

“รู้ใช่ไหมว่าผมเอาคืนแน่”

“ที่ใครที่มัน” เสียงหวานตอบกลับอย่างไม่กลัว นาที่นี้เป็นนาที่ทองของเธอ เรื่องวันหน้าค่อยว่ากันสิ จะไปคิดกลัวก่อนทำไม

“ไปสนามบินทำไม ไปรับใคร”

“เรื่องส่วนตัว ไม่ยุ่งเนอะ”

“ผมถามดีๆ นะ อีกอย่าง ช่วยพูดให้มันเพราะๆ หน่อย อย่างน้อยผมก็แก่กว่าคุณ”

“เรื่องนั้นฉันรู้ค่ะ ไม่ต้องย้ำหรือกว่าตัวเองแก่กว่า”

จากนั้นภริสรา ก็จบบทสนทนา ตั้งใจขับรถต่อไป ปล่อยให้ชาย
หนุ่มที่อ้างว่าอายุมากกว่าพูดคุยโทรศัพท์กับผู้ช่วยที่เขาทิ้งไว้ที่โรงแรม
ตามด้วยการสั่งงานกับเลขาฯ ของเขายี่ดียวจนไม่มีโอกาสได้ต่อปาก
ต่อคำกันอีก